Και οι θεοί τρελάθηκαν…

Του Βαγγέλη Πουλέτσου

Φίλε αναγνώστη,

Καθώς ξεκίνησα να διαβάζω το βιβλίο-κόμικ *Ρεμπέτικο. Ιστορία και πρωταγωνιστές* του Νίκου Κουφόπουλου, παράλληλα έβαλα να ακούσω το «Αν μ’ αξιώσει ο θεός» του Μάρκου. Στο σημείο όπου, σύμφωνα με το τραγούδι, ο Μπίλι Φριτς θα σκάρωνε αφράτους αργιλέδες, η Γκρέτα Γκάρμπο, μάγκα μου, θ’ άναβε το τσιμπούκι, ο Ζακ Κεπούρα στη γωνιά θα παίζει το μπουζούκι, ο Τζίμι Λόντος για νταής θα κάθεται στις τσίλιες και η Λίλιαν η Χάρβει θα διώχνει τις μπασκίνες, ένας Μόργκαν Φρίμαν σκαστός από το «θεός για μια εβδομάδα» ξεπήδησε από τις πρώτες κιόλας σελίδες του βιβλίου, πασχίζοντας να απαντήσει τελεσίδικα στο αιώνιο ερώτημα: από πού προέρχεται η λέξη ρεμπέτης – μα εις μάτην.

Και οι θεοί τρελάθηκαν…

Η γνώση, το μεράκι, η φαντασία και το καλό χιούμορ του Κουφόπουλου εναρμονίζονται σε ένα πραγματικά εμπνευσμένο σενάριο, το οποίο απεικονίζεται αριστουργηματικά από τα πινέλα δεκατεσσάρων (!) παρακαλώ σκιτσογράφων και ζωγράφων, δημιουργώντας έτσι ένα βιβλίο ιδιαίτερα απολαυστικό που, παρά τον όγκο του, δεν θες να τελειώσει.

Στο βιβλίο το πνεύμα του ρεμπέτικου λάμπει ξανά ανανεωμένο και ζωηρό. Ένα πνεύμα πειραχτήρι σαν τον Μπάτη, ο οποίος παρίστανε τον οδοντίατρο στον χωροφύλακα που του παραπονιόταν για το δόντι του και του ’λεγε «τέτοια κουφαλα δεν ξανάδα». Η ιστορία του ρεμπέτικου αντιμετωπίζεται με τον απαιτούμενο σεβασμό, απεμπολώντας κάθε ίχνος παρελθοντολαγνείας και αποφεύγοντας τις ωραιοποιήσεις και τα φτιασίδια.

Το πνεύμα μεταμορφώνεται σε γάτο αλάνη, που σεργιανίζει όπου του κάνει κέφι, αδιαφορώντας για τις κοινωνικές συμβάσεις και τους αποκλεισμούς και ακολουθώντας έναν διάγγελο ονόματι Βάγγο στον κόσμο της ουτοπίας. Εκεί, ζεύγη φαινομενικά αντιθετικά

μεταξύ τους, όπως το σήμερα και το χτες, το καλό και το κακό, άγγελοι και διαβόλοι, μάγκες και αφάν γκατέ, ζητιανόξυλο και πιάνο, στροβιλίζονται σε ένα ταξίδι σπαρταριστό.

Από τα μουρμούρικα ρεμπέτικα της φυλακής ως τα delta blues του Μισισίπη και από τους κακόφημους τεκέδες του Περαία ως τις λαϊκές γειτονιές του Μπουένος Άιρες όπου γεννήθηκε το τάνγκο, τρία πράγματα θα σου καταστούν απολύτως σαφή, φίλε αναγνώστη:

α) Πόσο επαληθεύεται ο εμβληματικός στίχος του ΛΕΞ «Από τον πόνο των φτωχών γεννιέται η τέχνη των αστών» και πόσο κυνηγητό, φτώχεια και φυλακές βίωσαν οι μουσικοί των κατώτερων στρωμάτων από τις άρχουσες τάξεις μέχρι να κατακτήσουν τις καρδιές των ανθρώπων και να σπάσουν σύνορα, αποκλεισμούς και προκαταλήψεις, δημιουργώντας με αυτό τον τρόπο πολιτισμό.

β) Πόσα καντάρια ρεμπέτικης ιστορίας κατέχει ο Νίκος Κουφόπουλος, καθιστώντας το βιβλίο του από τα πληρέστερα πάνω στη συγκεκριμένη θεματολογία, κερδίζοντας μια περίοπτη θέση στη βιβλιοθήκη μου ανάμεσα στην αυτοβιογραφία του Βαμβακάρη, τα *Ρεμπέτικα τραγούδια* του Ηλία Πετρόπουλου και το *Κακό βοτάνι* του David Prudhomme.

Και…

γ) Δεκατέσσερεις (!) ζωγράφοι και σκιτσογράφοι ενώνουν τα πινέλα και τη φαντασία τους. Τέτοια πανσπερμία χρωμάτων και εικόνων για το ρεμπέτικο δεν ξανάγινε!

Μια κουβεντα με μερικες …μολότωφ

του Νίκου Κουφόπουλου*

Συναντηθήκαμε σε ένα μικρό καμαράκι. Τα παιδιά έκαναν «ετοιμασίες» για την απογευματινή πορεία. Την θυμόμουν από ένα εστιατόριο πολυτελείας που πήγαινα μερικές φορές για φαγητό. Ήταν πάντα κομψή και το σώμα της τυλιγμένο με μια λεύκη καλοσιδερωμένη πετσέτα. Καθαρή και εύθραυστη. Η ζωή της μεταξύ μιας πηγής με φυσικό μεταλλικό νερό κάπου στα βουνά της Πίνδου και σε χώρους πολυτελείας.

Αύρα την έλεγαν. Όμορφο όνομα…

Έκπληκτος λίγο στην αρχή, την παρατηρούσα πριν ακόμα με δει. Δεν δυσφορούσε καθόλου. Τα παιδιά φορούσαν γάντια όταν την έπιαναν. Ίσως είναι αυτό, σκέφτηκα. Και οι σερβιτόροι συνήθως με γάντια την έπιαναν.

Τρυφερά της μιλούσαν τα παιδιά. «Έλα, κορίτσι μου», της έλεγαν. «Ήρθε η ώρα σου να λάμψεις. Να φωτίσεις πρόσωπα και χώρους. Να προκαλέσεις βαθιά συναισθήματα. Να ανατρέψεις καταστάσεις».

Και εκείνη υπομονετική, με ένα χαμόγελο ικανοποίησης και με μια μικρή, θα έλεγα, φιλαρέσκεια (αχ ρε θηλυκά, πόσο μοιάζετε σε κάποια πράγματα), δεχόταν καρτερικά εντός της ένα υγρό που μύριζε παράξενα.

Έντονη μυρωδιά. Στην αρχή την έκαψε λίγο αλλά γρήγορα συνήθισε… Δεν την πείραξε επίσης καθόλου που τον όμορφο λαιμό της τον σκέπασε τώρα ένα ταπεινό κουρέλι από ένα φούτερ που είχαν σκίσει τα παιδιά.

Αυτήν που πέρσι, όταν απέσπασε το πρώτο βραβείο σε ένα γκαλά για φυσικά μεταλλικά νερά στο Παρίσι, ήταν τυλιγμένη σε ένα μεταξωτό βυσσινί, φίνο ύφασμα με μια χρυσή καδένα στο λαιμό της και μπροστά της στέκονταν και την θαύμαζαν όμορφες κυρίες με βραδινές τουαλέτες και κύριοι με παπιγιόν.

Να την βλέπεις να χαριεντίζεται τώρα με πρόσωπα που πρώτη φορά έβλεπε. Είχε ακούσει για αυτούς όταν βρισκόταν σε τραπέζια πολυτελείας. Κουκουλοφόρους και αναρχικούς τους έλεγαν.

Τους φαντάζονταν αλλιώς. Άγριους και με κέρατα διαβόλου στο κεφάλι.

Όμως τούτοι εδώ δεν ήταν τέτοιοι. Τρυφεροί πολύ και ευαίσθητοι της φαίνονταν. Με χιούμορ. Ανοιχτοί άνθρωποι. Νέα παιδιά, φοιτητές οι περισσότεροι. Τους άκουγε να μιλούν για πράγματα που δεν είχε ξανακούσει και γοητευόταν όλο και περισσότερο. Μιλούσαν για ελευθερία, για ιδανικά, για αξίες. Άκουγαν ωραίες μουσικές και διάβαζαν ποιήματα. Αγαπιόντουσαν με τις κοπέλες τους και το έστηναν στο τραγούδι και στον χορό.

Κάποιες άλλες στιγμές μιλούσαν για ένα παιδί που το σκότωσαν οι μπάτσοι και τότε τα μάτια τους, υγρά από δάκρυα, κοίταζαν ψηλά τον ουρανό. Τα δόντια τους σφιγμένα. Της φάνηκε ότι έβριζαν τότε.

Δεν είχε ξανακούσει τέτοια πράγματα. Στους χώρους της όλο για χρηματιστήριο μιλούσαν, για μπίζνες, για ακριβά αυτοκίνητα και για κοσμήματα.

Αυτό όμως που της άρεσε πιο πολύ απ΄ όλα, ήταν που ένας από αυτούς, όταν της μιλούσε, την έλεγε «κοριτσάρα μου» Το λάτρεψε αυτό. Δεν την είχε πει άλλος ποτέ έτσι.

Πήγα κοντά. Με γνώρισε αμέσως. Απόρησε για το πώς βρέθηκα εγώ εκεί. Δεν το περίμενε. Αλλιώς με ήξερε. Της χαμογέλασα και αρχίσαμε την κουβέντα. Ξαφνιάστηκα με αυτά που μου είπε. Σαν να ήταν έτοιμη από καιρό. Φαίνεται πως τα βράδια, όταν κοιμόντουσαν οι πλούσιοι, έμπαινε στις βιβλιοθήκες τους και

διάβαζε.

Υπάρχει και εκεί γνώση. Μόνο που φυσικά την χρησιμοποιούν για δικό τους λογαριασμό και καλά κάνουν. Εμείς τι κάνουμε; Τέλος πάντων, ακούστε…

Νίκος: Τι κάνεις, πως είσαι;

Αύρα: Όπως βλέπεις μια χαρά…

Νίκος: Μα εσύ σε τέτοια μέρη; Στα Εξάρχεια;

Αύρα: Σταμάτα. Βαρέθηκα να είμαι πια με αυτούς. Μια ζωή να κουβαλάω νερό σε τραπέζια πλουσίων. Μην νομίσεις ότι δεν έχω ευαισθησίες. Πως δεν ξέρω τι συμβαίνει γύρω μου. Μα να, τόσο καιρό δεν μου είχε δοθεί ποτέ ευκαιρία να γνωρίσω αυτά που γνωρίζω τώρα. Αρχικά εδώ γνώρισα καινούριο και διαφορετικό κόσμο. Έλα να στους γνωρίσω.

Να, εδώ δίπλα μου είναι οι νέοι φίλοι μου. Η φίλη μου η Άμστελ, μετανάστης δεύτερης γενιάς από την Ολλανδία. Δίπλα της ο φιλαράκος μου ο Μύθος. Είναι καλό παιδί και καθαρό. Από τις δυτικές συνοικίες. Πετρούπολη. Να και η Φιξ. Ελληνίδα είναι, ας έχει ξενικό όνομα. Μένει εδώ δίπλα. Στο Λυκαβηττό.

Νίκος: Γεια χαρά παιδιά…

Αφού κοιταχτήκαμε λίγο στα μάτια, κρίναμε σκόπιμο να μην της πούμε ότι εμείς γνωριζόμαστε καλά από καιρό. Αργότερα της το λέμε.

Αύρα: Μιλούσαμε πριν για τη βία…

Νίκος: Και τι λέγατε δηλαδή;

Αύρα: Έλα τώρα, ξέρεις. Ότι η δικιά μας η βία δεν είναι ούτε καλή ούτε κακή. Είναι κάτι πέρα από αυτό. Είναι απλά δίκαιη…

Νίκος: Τι εννοείς; Χαμογελούσα. Δεν περίμενα να τα ακούσω αυτά από εκείνη.

Αύρα: Είναι η ελάχιστη δυνατή αντιβία ενάντια στη βία των απέναντι. Είναι η ελάχιστη υποχρέωσή μας απέναντι στο νεκρό παιδί…

Νίκος: Εσείς τι λέτε;

Μύθος: Κοιτάξτε, είμαστε υποχρεωμένοι και ήρθε η ώρα να γνωρίσουν και τον δικό μας τρόμο. Μόνο που ο δικός μας τρόμος έχει μέσα του την αρετή. Πιστεύω να καταλαβαίνεις τι εννοώ. Χωρίς τον τρόμο η αρετή μας είναι ανίσχυρη. Και χωρίς την αρετή μας, ο τρόμος μας γίνεται ολέθριος. Είμαστε η δίκαιη, αναγκαία και επιβεβλημένη τιμωρία. Μια τιμωρία που, αν θέλετε, είναι ή τουλάχιστον θα έπρεπε να είναι ιερό δικαίωμα και για τους δράστες και οι ίδιοι να το ζητούν, αλλά και εξίσου ιερό καθήκον για εμάς.

Νίκος: Μα είναι γιορτές, Χριστούγεννα…

Φιξ: Ακούστε. Η επίκληση της ευσπλαχνίας είναι σε αυτές τις περιπτώσεις ύμνος στη βαρβαρότητα. Τα ξέρετε αυτά. Δεν είναι δικά μας λόγια. Η συγχώρεση είναι κατάπτωση του πολιτισμού.

Άμστελ: θα συμφωνήσω. Δεν πρέπει, όχι δεν αξίζει, δεν πρέπει συγχώρεση στους άθλιους. Και βέβαια σε τέτοιες στιγμές δεν νομίζω ότι είναι η ώρα να αναζητήσουμε αιτίες, αίτια και ελαφρυντικά. Αυτές τις στιγμές είναι η ώρα που ο καθένας αναλαμβάνει πλέον την ευθύνη των πράξεών του. Υπήρχε καιρός για όλους, για διαφορετικές επιλογές. Δεν τις έκαναν, ενώ μπορούσαν. Τώρα πρέπει να αποδοθεί δικαιοσύνη.

Νίκος: Μα ποιοι είστε εσείς και στο όνομα τίνος θα αποδώσετε δικαιοσύνη;

Όλοι μαζί: Μα στο όνομα του λαού φυσικά. Είμαστε ο λαός.

Νίκος: Δεν φοβάστε τη φωτιά;

Αύρα: Εγώ τόσο καιρό νερό μετέφερα. Το ακριβώς αντίθετο δηλαδή. Τόσο μακρινό. Τόσο κοντινό. Είμαι πολύ συγκινημένη ακριβώς γι΄ αυτόν τον λόγο.

Νίκος: Επιμένω όμως. Η βία είναι λύση;

Αύρα: Τόσα χρόνια η ζωή μου περνούσε ανάμεσα σε μια πηγή νερού και σε ξενοδοχεία και χώρους πολυτελείας, όπου οι άνθρωποι φρόντιζαν για την καλή μου κατάσταση. Να διατηρούμαι σε κατάλληλη θερμοκρασία. Με έβαζαν κυρίως σε σκιερά μέρη. Δεν συγκινούμαι πια από αυτά. Το αντίθετο θα έλεγα. Μου προκαλούν μια, σχεδόν θανατηφόρα, ανία. Και καλά εγώ. Άλλα αδέρφια μου, πιο ταπεινά στην καταγωγή, πετάγονταν και στοιβάζονταν σε άθλιες αποθήκες και πολλές φορές μούχλιαζαν τελικά, την ίδια στιγμή που άνθρωποι σε άλλα μέρη του κόσμου πέθαιναν ή έκαναν πόλεμο για λίγο νερό. Η δικιά μας βία, όπως σου είπαμε και πριν, είναι μια συγχορδία ενάντια στη βία. Είναι μια τρυφερή έκφραση αγάπης. Ένας ύμνος στις χαμένες αξίες. Είναι δημιουργία φωτεινών συναισθημάτων μέσα στην σκοτεινή, βάρβαρη και ανούσια νύχτα τους. Είναι φως στα άχρωμα όνειρά τους. Χρώματα χαράς στις επιθυμίες που έρχονται από το μέλλον. Μια συνομιλία με τα πιο βαθιά μέρη της ψυχής.

Νίκος: Μα εσείς μου μιλάτε σαν ποιητές. Τι σχέση έχει τώρα η ποίηση με τη βία;

Αύρα: Αν η μόνη ποίηση που γνωρίζεις αγαπητέ μου είναι για το «γαλάζιο απέραντο Αιγαίο», δεν έχεις καμιά δουλειά εδώ. Πήγαινε με αυτούς που «κάνουν τέχνη». Πήγαινε με τους απέναντι. Σου το είπα και πριν. Η δική μας ποίηση είναι βίαιη, ακριβώς γιατί είναι πολύ τρυφερή. Δεν σταματάει και δεν ακολουθεί κανόνες τέχνης έξω από τη ζωή. Σκοπός της είναι να τρυπώσει βαθιά στις ψυχές των ανθρώπων και να τους αναστατώσει. Να τους γαληνέψει. Να τους κάνει να αναρωτηθούν. Να τους κάνει να ονειρευτούν και πάλι. Να τους κάνει να αγαπήσουν. Να τους κάνει να ζήσουν. Αυτά γράφουν οι δικοί μας ποιητές. Και τα γράφουν εδώ έξω, στους δρόμους. Γι΄ αυτό και κάποιες φορές ανακατεύουν στην μελάνη τους και βενζίνη. Κατάλαβες τίποτα;

Νίκος: Καλά, δεν τα βγάζει πέρα κανένας μαζί σας. Σας αφήνω. Καλά πανηγύρια, είπα χαμογελώντας, και κλείνοντας το μάτι στον

Μύθο, τράβηξα προς το Νοσότρος.

Έπρεπε να παραδώσω ύλη για τη Βαβυλωνία. Άρχισα να σιγοσφυρίζω μια μουσική για ένα καινούριο τραγούδι. Ακούστε το…

Ξωτικά

Απ’ της μάνας μου, μωρό, την αγκαλιά,

ήρθαν με πήραν ένα βράδυ ξωτικά.

Νεράιδες του άσπρου βάλτου.

Νύχτα με πήγανε σε δάσος μαγικό.

Αρχίσαμε άγριο, πανέμορφο χορό.

Χορό μέχρι θανάτου.

Πότε είναι κάπως λυπημένος και αργός.

Πότε είναι ξέφρενος, σχεδόν τρομακτικός.

Πότε ήρεμα κυλάει.

Πρωί με ομίχλη, και όλο παίζουν μουσικές.

Έρχονται κι άλλες, πιο όμορφες αυτές.

Κι ο χρόνος σταματάει.

Απ’ της μάνας μου, μωρό, την αγκαλιά,

ήρθαν με πήραν ένα βράδυ ξωτικά.

Άνοιξη, μήνα Μάη.

Νύχτα με πήγανε σε δάσος μαγικό.

Αρχίσαμε άγριο, πανέμορφο χορό.

Ποτέ δεν σταματάει.

Πώς σας φαίνεται;

Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…

*πρώτη δημοσίευση στην έντυπη Βαβυλωνία (Ιανουάριος 2009)

Ιστορίες ενός Μπάρμαν (2)

Νίκος Κουφόπουλος

Την μια Κυριακή, μια… κουβέντα στη Βαβυλωνία.
Την άλλη έμμετρα σχόλια… σοβαρά και αστεία.
Ή ο μπάρμαν θα μας λέει καμιά ιστορία…

Ντράι Μαρτίνι

Η βαρια πορτα του μπαρ ανοιξε αργα. Η ωρα ηταν ακριβως τρεις και τεταρτο μετα τα μεσανυχτα.
Ενας καλοντυμενος τυπος, με κοστουμι μαυρο, λευκο πουκαμισο με χρυσα ξενοκουμπα και γραβατα, πλησιασε αργα προς την μπαρα.
-«Σερβίρετε Ντράι Μαρτίνι ;» ρωτησε με ένα καπως υπεροπτικο υφος.
-«Φυσικα», απαντησε ο μπαρμαν, σε σχετικα αναλογο υφος. «Το πιο ντράι που μπορειτε να φανταστειτε».
-«Τι εννοειτε;» ρωτησε ο τυπος, βγαζοντας ταυτοχρονα και αφηνοντας μπροστα του πανω στην μπαρα ένα πακετο Καρελια Εξελενς και έναν Ντυπον ασημενιο αναπτηρα. Ένα μεγαλο χρυσο ομορφο δαχτυλιδι στολιζε τον παράμεσο του αριστερου του χεριου.
-«Πώς πίνετε συνηθως το Ντράι Μαρτινι σας;», ρωτησε ο μπαρμαν.
-«Αναλογα με την διαθεση μου», απαντησε ο τυπος. «Όταν ειμαι χαρουμενος, θελω αρκετες σταγονες βερμουτ. Ισως και πανω από δεκα. Όταν ειμαι λυπημενος, μου αρκουν δυο τρεις».
-«Τωρα τι διαθεση εχετε;», ρωτησε ο μπαρμαν.
-«Την χειροτερη που θα μπορουσα», απαντησε λυπημενα, σχεδον θλιμμενα ο τυπος και για πρωτη φορα εγινε καπως συμπαθης στα

ματια του μπαρμαν.
-«θα σας φτιαξω λοιπον το Ντράι Μαρτίνι που χρειαζεστε ακριβως», απαντησε ο μπαρμαν και αρχισε να παγωνει το ποτηρι και να βαζει παγακια στο σέηκερ.
-«θελετε να μου πειτε πώς θα το φτιαξετε;» επεμεινε ο τυπος, ανάβοντας ταυτοχρονα ένα Καρελια Εξελενς.
-«Μα είναι απλο», απαντησε ο μπαρμαν. «Εναι σαφες ότι χρειαζεστε ένα αληθινο Ντράι Μαρτινι. Θα βαλω λοιπον το Τζιν που πρεπει και την ωρα που θα το ανακατευω στον παγο, θα γυρισω και… θα κοιταξω και το Βερμουτ. Θα του ριξω απλα μια ματια. Νομιζω ότι θα είναι αρκετο».
– «Σας ευχαριστω πολύ», απαντησε ο τυπος.
Ο μπαρμαν σερβιρε το Ντραι Μαρτινι, και μετα αφου εβαλε στο πικαπ το κονσερτο νουμερο πεντε του Μοτσαρτ με τον υπεροχο Βιατοσλαβ Ριχτερ στο πιανο, εβαλε και για τον εαυτο του ένα σφηνακι παλιο ουσικυ και αρχισε να το πινει το σιγα σιγα απολαμβανοντας το..

Ο Νέστωρας και η τρίχα στη μπυρα

Η πορτα ανοιξε αποτομα και ο Νέστωρας μπηκε φουριοζος ως συνηθως στο μπαρ.
Ηταν νωρις ακομα. Δυο ωρες περιπου πριν τα μεσανυχτα.
Ντι τζευ εκεινον τον καιρο ο Νεστωρας σε ένα κλαμπ με ροκ μουσικες.
Παντα περναγε πριν παει για δουλεια, για να πιει ένα ένα- δυο ποτα.
Νευρώδης, με χιουμορ και ισως λιγο παραπανω… ομιλητικός.
Τον συμπαθουσε όμως ο μπαρμαν.
Όταν δεν ειχε πολύ δουλεια, μιλουσαν μαζι για μουσικες.
Όταν ηταν απασχολημενος με αλλους πελατες ο μπαρμαν, ο Νεστωρας του απευθύνονταν με χιουμορ στον πληθυντικο.
Ετσι εγινε και εκεινη την μερα:
-«Μπορω να εχω ένα ποτο σας παρακαλω», ειπε και σταθηκε στην ακρη του μπαρ ορθιος.
-«Φυσικα κυριε», απαντησε ο μπαρμαν. «Τι θα πιειτε σημερα;»
Περιπτωση ο Νεστωρας στα ποτα. Δεν ηξερες ποτε τι θα πιει. Την

μια επινε ουισκυ, την άλλη μπυρα, τη τριτη βοτκα, την άλλη κρασι. Άλλες φορες ζητουσε διαφορα κοκτειλ. Πολλες φορες τα ανακατευε.
-«Μια πολύ παγωμενη μπυρα παρακαλω», απαντησε.
-«Μαλιστα κυριε, αμεσως», ειπε ο μπαρμαν και τον σερβιρε γυριζοντας στην συνεχεια προς καποιους καινουριους που μπηκαν στο μπαρ.
Υπαρχουν καποιες ατυχες στιγμες σε όλα. Μια από αυτές συνεβη κι εκεινο το βραδυ:
Ο Νεστωρας, γελωντας φυσικα, καλεσε τον μπαρμαν κοντα του και χαμηλοφωνα για να μην ακουσουν οι διπλανοι του ειπε:
-«Κυριε, με συγχωρητε, αλλα μεσα στο ποτηρι της μπυρας μου υπαρχει μια τριχα».
Αμηχανια για λιγο, αλλα το χαμογελαστο προσωπο του Νεστωρα και η γνωριμια τους, αφηνε σαφως περιθωρια στον μπαρμαν για χιουμορ:
-«Νομιζω κυριε πως δεν μου ζητησατε μπυρα χωρις τριχα», ειπε και ταυτοχρονα πηρε το ποτηρι της μπυρας και το εχυσε.
-«Η αληθεια είναι πως όχι», απαντησε ο Νεστωρας συνεχιζοντας και αυτος με χιουμορ. «Σας ζητω συγνωμη. Επρεπε να ειμαι πιο ακριβης».
-«Ας μην το κανουμε θεμα. Σας συγχωρω.», απαντησε ο μπαρμαν και γελωντας εβαλε μια καινουρια μπυρα στο Νέστωρα και για τον εαυτο του ένα σφηνακι παλιο ουισκυ που αρχισε να το πινει σιγα σιγα απολαμβανοντας το.

Ιορδάνης Τσομίδης

Ανοιξε η πορτα, και ο Ιορδανης Τσομιδης μπηκε στο μπαρ.
Ο μπάρμαν σε νεαρή ηλικία. Το μπαρ στην πλατεία Εξαρχειων.
Ο μπαρμαν ακουγε φυσικα και ρεμπετικα. Επαιζε και λιγο μπουζουκι.
Γνωριζε τον Ιορδανη Τσομιδη. Μεγαλος δεξιοτεχνης του μπουζουκιου. Και με χαρακτηριστικη πολύ βαρια, μπασα φωνη.
Για πολλα χρονια ο Τσομιδης ηταν στην Αμερικη.
«Πιτσιρίκο, ξηγησου ένα Τζωνυ μαυρο με ένα παγο», του ειπε και καθισε στην μπαρα.

Φορουσε ένα καλοραμενο βαθυ μωβ κουστουμι και γραβατα.
«Μαλιστα κυριε Τσομιδη, αμεσως», απαντησε ο μπαρμαν.
Φανηκε να του αρεσει που τον αναγνωρισε ο νεαρος τοτε μπαρμαν.
Σερβιρε το ουισκυ, και εστειλε τον βοηθο του στο περιπτερο να αγορασει ένα καλο πουρο. Το προσφερε στον Τσομιδη:
«Για σας κυριε Τσομιδη», του ειπε. «Για τις ομορφες πενιες που μας εχετε χαρισει. Και το ουσκυ κερασμενο από εμας».
Χαμογελασε πλατια. Αναψε το πουρο και πιανοντας το ποτηρι το σηκωσε σε χαιρετισμο:
«Στην υγεια σας αλανια», ειπε και κατεβασε μια γερη γουλια.
Ο μπαρμαν ειχε εκεινη τη μερα κεφια. θελησε να τον πειραξει. Δεν το σκεφτηκε πολύ:
-«Κυριε Τσομιδη, εχω ακουσει ότι στην Αμερικη, οι μπλουζμεν με τις κιθαρες τους σας …σκιζανε εσας με τα μπουζουκια στα παιξιματα. Είναι αληθεια ».
Καταλαβε το πειραγμα και την προκληση του νεαρου μπαρμαν.
Συνεχισε για λιγο να πινει και να καπνιζει. Ένα μικρο χαμογελο ζωγραφιστηκε στα χειλη του και ο μπαρμαν κρεμαστηκε σε αυτά:
-«Ακου να δεις σπορε», απαντησε χαμογελωντας τωρα πλατια. «Όταν ο Τσομιδης εμπαινε στα μαγαζια τους, σηκωνοντουσαν ολοι ορθιοι και εκαναν υποκληση. Το επιασες αυτό;».
Ο μπαρμαν ηξερε ότι αυτό ηταν αληθεια. Το ειχε ακουσει και από αλλους.
Ο Τσομιδης ηταν παιχταρας.
«Το έπιασα ακριβως», απαντησε ο μπαρμαν γελωντας κι αυτος μαζι του,
και βαζοντας ένα σφηνακι παλιο ουισκυ, αρχισε να το πινει σιγα σιγα
απολαμβανοντας το.

Η Αλέκα της οδού Βουκουρεστίου

Ανοιξε η πορτα. Το χαμογελαστο προσωπο της Αλεκας φανηκε για λιγο και ακουστηκε να λεει βιαστικα:
-«Καλη δουλεια ομορφοπαιδα».
– «Επισης, καλα κουβέρ», απαντησε ο μπαρμαν που εκεινη την ωρα σκουπιζε με την λευκη πετσετα τα κολονατα ποτηρια του κρασιου.

Ο βοηθος πιο διπλα γεμιζε τα ψυγεια. Το βραδυ μολις ξεκινουσε. Το εντονο και βαρυ αρωμα της Αλεκας γεμισε τον χωρο.
Βγηκε το ιδιο βιαστικα και πηρε την θεση της λιγο πιο πανω από τον αριθμο δεκατεσσερα της Βουκουρεστιου που ηταν το μπαρ.
Η Αλεκα ηταν ένα από τα «κοριτσια» της Βουκουρεστιου.
Εκει ηταν η ακριβή πιάτσα. Λιγα τα κοριτσια. Δυο τρεις ολες κι ολες. Πιο κατω, στην πιατσα της Σολωνος υπηρχε πολυκοσμια.
Στην Σολωνος τα κοριτσια ζητουσαν πενηντα ευρω, ενώ στην Βουκουρεστιου, εκατον πενηντα.*
Ήταν «κορίτσι πολυτελείας» η Αλεκα…
Μολις το μπαρ εκλεινε, σταθερα στις δυο κάθε βραδυ, και ο μπαρμαν με τον βοηθο μαζευαν το μαγαζι, πολλες φορες εμπαινε για μια καληνυχτα:
-Πως πηγε σημερα, ειχε δουλιτσα;
-Μπα ησυχια, απαντουσε ο μπαρμαν.
-Κι εγω γαμώτο νέκρα. Δυο κουβερ όλα κι όλα.
Στην ορολογια των σερβιτορων όταν προκειται για φαγητο, οι πελατες «ονομαζονται» και κουβέρ. Κάθε πελατης και ένα κουβέρ.
Η Αλεκα δανείστηκε από τους φιλους της τους σερβιτορους την λεξη.
Άλλα βράδια, τα πραγματα ηταν σαφως καλυτερα.
Η Αλεκα εμπαινε τοτε στο μπαρ χαρουμενη, πετωντας πανω στην μπαρα το μικρο τσαντακι της. Καποιες φορες το ξεχνουσε ανοιχτο, και ξεχυνονταν από μεσα κραγιον, κολόνιες, και προφυλακτικα. Τα δικα της εργαλεια.
Φωναζε χαρουμενη προς τον μπαρμαν:
-«Κερνανε οι πουτανες σημερα μικρε. Πιασαμε τα δεκα κουβερ. Βαλε να πιω και βαλε και σε σας ό,τι γουσταρετε».
Της εβαζε ο μπαρμαν μια βοτκα πορτοκαλι που επινε παντα και μια μπυρα στον βοηθο του.
Εβαζε κι αυτος ένα σφηνακι παλιο ουισκυ και το επινε σιγα σιγα απολαμβανοντας το.

*Η Αλεκα ηταν στην Βουκουρεστιου όταν το νομισμα ηταν η δραχμη.
Η μετατροπη σε ευρω εγινε για ευνόητους λογους.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια

Μια κουβέντα με τον… Σάμουελ Μπέκετ

Νίκος Κουφόπουλος

Την μια Κυριακή, μια… κουβέντα στη Βαβυλωνία.
Την άλλη έμμετρα σχόλια… σοβαρά και αστεία.
Ή ο μπάρμαν θα μας λέει καμιά ιστορία…

Μια κουβέντα με τον… Σάμουελ Μπέκετ
(Δημοσιεύτηκε τον Δεκέμβριο του 2008 στην έντυπη Βαβυλώνια)

Συναντηθήκαμε εντελώς τυχαία έξω από ένα «κωλόμπαρο» κοντά στη λεωφόρο Αλεξάνδρας. Ήταν δυο η ώρα το βράδυ. Ιούνιος και πανσέληνος. Κοιταχτήκαμε με απορία. Δεν περίμενε και δεν περίμενα να βρεθούμε σε ένα τέτοιο μέρος. Λίγο αμήχανα και με κάποια συστολή πλησιάσαμε ο ένας τον άλλο. Δώσαμε τα χέρια, μουρμουρίζοντας κάτι σαν καλησπέρα και μπήκαμε μέσα στο μπαρ. Από τα ηχεία ακουγόταν Μητροπάνος «Πες μου πού πουλάν καρδιές». Καθίσαμε στη μπάρα και παραγγείλαμε ουίσκι σκέτο. Κάναμε νόημα στα κορίτσια ότι σήμερα δεν θέλαμε παρέα. Έβγαλα το μικρό μαγνητόφωνο και το έβαλα μπροστά μας. Με κοίταξε. Έβαλα δίπλα και μια Βαβυλωνία που είχα μαζί μου. Κατάλαβε και από τον τρόπο που με κοίταξε, ένιωσα ότι δεν είχε αντίρρηση να καταγράψω την κουβέντα μας.

(Όπως πάντα η κασέτα παραδίδεται στη Βαβυλωνία, είναι στη διάθεση κάθε αναγνώστη. Μιλήσαμε αγγλικά, εδώ παρουσιάζεται η πιστή μετάφραση…)

Νίκος: Σάμουελ, τι γίνεται…

Σάμουελ: Σαν τι να γίνει δηλαδή;
Νίκος: Πώς από δω;
Σάμουελ: Περαστικός, εσύ;
Νίκος: Κι εγώ….
(Παύση)
Νίκος: Γράφεις τίποτα αυτό τον καιρό;
Σάμουελ: Μαλακίες, δεν βγαίνει τίποτα. Εσύ;
Νίκος: Κι εγώ τα ίδια…
(Παύση)
Νίκος: Και τι κάνεις τώρα;
Σάμουελ: Περιμένω…
Νίκος: Ακόμα;
Σάμουελ: Ναι, γιατί εσύ τι κάνεις;
Νίκος: Και εγώ περιμένω…
Σάμουελ: Σου είπε ότι θα έρθει;
Νίκος: Όχι…
Σάμουελ: Τότε γιατί περιμένεις;
Νίκος: Δεν ξέρω, νιώθω όμως ότι θα έρθει…
Σάμουελ: Καλά, περίμενε τότε.
(Παύση)
Νίκος: Σου αρέσει ο Μητροπάνος;
Σάμουελ: Ναι, μου βγάζει νταλκά. Εσένα;
Νίκος: Το ίδιο. Παλιότερα ψιλοντρεπόμουνα να ακούω λαϊκά.
Σάμουελ: Γιατί;
Νίκος: Την είχα πατήσει και καλά με το έντεχνο…
Σάμουελ: Τους έφαγα στη μάπα και εγώ όλους αυτούς.
Νίκος: Κάναμε όμως τη διαδρομή.
Σάμουελ: Ναι. Χρήσιμο ήταν…
(Μεγάλη παύση)
Νίκος: Να σε ρωτήσω;
Σάμουελ: Τι;
Νίκος: Αν τελικά δεν έρθει, τι θα κάνεις;
Σάμουελ: θα έρθει. Μου το είπε.
Νίκος: Αν, λέω, τελικά δεν έρθει;
Σάμουελ: Δεν γίνεται να μην έρθει, είπε πως θα έρθει οπωσδήποτε.
Νίκος: Καλά….

(Παύση)
Σάμουελ: Εσύ που περιμένεις χωρίς να σου πει ότι θα έρθει;
Νίκος: Τι;
Σάμουελ: Λέω, γιατί περιμένεις;
Νίκος: Δεν ξέρω, δεν μπορώ να κάνω αλλιώς.
Σάμουελ: Γιατί;
Νίκος: Γιατί υποσχέθηκα ότι θα περιμένω.
Σάμουελ: Και αν δεν έρθει;
(Πολύ μεγάλη παύση)
Νίκος: Να σου διαβάσω κάτι που είχα γράψει πιο παλιά;
Σάμουελ: Όχι…
Νίκος: Ωραία. Άκου…

Νύχτα μεθυσμένη

Τον φόβο μου τον μέτρησα μια νύχτα των τρελών.
Φοβήθηκα… Το τέλος του ήταν πολύ κοντά.
Και είπα ας γυρίσω πάλι στον κόσμο των δειλών.
Τι περιμένει άραγε, πέρα απ΄ αυτόν μετά;
Ο φόβος μου τελείωσε. Μια νύχτα ήταν μεγάλη.
Και βρέθηκα μονάχος σε έναν ψηλό γκρεμό.
Λάμψεις στο βάθος έβλεπα. Τις είχα δει και πάλι.
Νύχτα και τότε και είχα πει: «Ας φύγω από δω».

Νίκος: Να σε ρωτήσω κάτι άλλο;

Σάμουελ: Ρώτα.
Νίκος: Γιατί γράφεις;
Σάμουελ: Δηλαδή;
Νίκος: Λέω για ποιο λόγο γράφεις;
Σάμουελ: Να μην γράφω δηλαδή;
Νίκος: Δεν είπα αυτό.
Σάμουελ: Αλλά;
Νίκος: Άλλο λέω, δεν καταλαβαίνεις; Λέω για ποιο λόγο γράφεις;
Σάμουελ: Δεν καταλαβαίνω.
Νίκος: Καλά άστο….
Σάμουελ: Το άφησα….

(Παύση)
Νίκος: Δεν μου λες…
Σάμουελ: Ανήσυχος είσαι…
Νίκος: Δηλαδή;
Σάμουελ: Τι δηλαδή; Ας σωπάσουμε για λίγο.
Νίκος: Να σωπάσουμε.
Σάμουελ: Είναι πολύ χρήσιμο. Απαραίτητο. Πιο σημαντικό και από το να μιλάμε. Μας φέρνει πιο κοντά.
(Πάρα πολύ μεγάλη παύση)
Νίκος: θυμάμαι όταν ήμουνα πιτσιρικάς όλο γελούσα…
Σάμουελ: Τώρα δε γελάς;
Νίκος: Γελάω, αλλά και κάποιες φορές μου έρχεται να κλαίω…
Σάμουελ: Το ίδιο είναι…
Νίκος: Ποιο;
Σάμουελ: Το κλάμα και το γέλιο….
Νίκος: Δεν καταλαβαίνω…
Σάμουελ: Καλά, άστο.
Νίκος: Το άφησα…

Ακούγεται πάλι το τραγούδι… «Πες μου πού πουλάν χαρές
να στις πάρω όλες».

Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…

Ιστορίες ενός Μπάρμαν (1)

Νίκος Κουφόπουλος

Την μια Κυριακή, μια… κουβέντα στη Βαβυλωνία.
Την άλλη έμμετρα σχόλια… σοβαρά και αστεία.
Ή ο μπάρμαν θα μας λέει καμιά ιστορία…

Ο Μπάρμαν

Ανοιξε ξεκλειδώνοντας τη βαρια ξυλινη πορτα του μαγαζιου…
Γυρισε την ταμπελιτσα που εγραφε κλειστο στην άλλη πλευρα. Ανοιχτο.
Ηταν νωρις ακομα.
Επρεπε να τακτοποιησει το μαγαζι.
Να ετοιμασει τη μπαρα.
Μαλλον δεν θα εχει πολύ δουλεια σημερα, σκεφτηκε.
Τοτε του ηρθε η ιδεα να γραψει. Να γραψει για αυτά που τοσα χρονια ειχε δει, ειχε ακουσει και ειχε ζησει δουλευοντας πισω από μπαρες.
Για τους ανθρωπους της νυχτας.
θα ενδιαφερουν όμως κανεναν, σκεφτηκε.
Και επισης, γνωριζει και αυτος αυτό που γνωριζουν ολοι: οτι οι πιο πολλοι μπάρμεν λενε και πολλα ψεματα και… μαλακίες.
Αυτος όμως δεν θα εγραφε σιγουρα ψεματα.
Βεβαια αυτό θα το ηξερε μοναχα αυτος.
Οι αλλοι, ή καποιοι από τους αλλους τελος παντων, θα σκεφτονταν ότι και αυτος είναι ενας μπαρμαν σαν τους αλλους που γραφει ψεματα και λεει μαλακιες.
Όμως, η ζωη θελει ρισκα.
Το αποφασισε.
θα γραψει μικρες ιστοριες.
Μια σελιδα ενός βιβλιου η κάθε μια.
θα τις δημοσιευσει αρχικα στο περιοδικο που παλιοτερα εγραφε για αλλα πραγματα, και όταν γινουν πολλες, θα τις εκδοσει σε βιβλιο.
Χαμογελασε με αυτην του την σκεψη, και για να κλεισει η συμφωνια με τον εαυτο του, εβαλε ένα σφηνακι παλιο ουισκυ και το ηπιε σιγα-σιγα απολαμβάνοντάς το.

Ο Θωμάς

Ανοιξε η πορτα, και ο θωμας μπηκε στο μαγαζι.
Ο θωμας είναι γυρω στα σαρανταπεντε.
Δυο χρονια τωρα, την ιδια παντα ωρα. Εφτα με εφτα και μιση το απογευμα.
Ο διαλογος ακριβως ο ιδιος:

-Καλησπερα.
-Καλησπερα θωμα.
Ο μπαρμαν του ετοιμαζει το τσαι του. Χειμωνα καλοκαιρι, τσαι.
Το παει στο τραπεζι.
-Τι κανεις θωμα;
-Καλα. Εσυ; Τι νεα;
-Ησυχα.
Μια δυο φορες μιλησαν και λιγο πιο πολυ.
Ο θωμας καποτε ειχε ανοιξει ένα ψιλικατζιδικο. Το κρατησε τρια χρονια. Δεν πηγε καλα. Το εκλεισε.
Αυτά…
Δεν ειχε κατι άλλο να πει για τη ζωη του.
Καθόταν κανα δυο ωρες σιωπηλος και επινε το τσαι.
Μετα γυρνουσε, όπως του ειπε, σπιτι.
Λιγο τηλεοραση και μετα υπνο.
Εμενε ακομα με τη μανα, τον πατερα του και δυο πιο μεγαλα αδερφια του. Μια αδερφη και έναν αδερφο.
«Ρε μπαγασα θωμα», σκεφτηκε καποιο βραδυ ο μπαρμαν να του πει, με μια διαβολικη διαθεση πειραχτηριου, «εσυ νομιζεις ότι ζεις τωρα;».
Φυσικα δεν μπορουσε να πει κατι τετοιο, και χαμογελώντας, εβαλε ένα σφηνακι παλιο ουισκυ και αρχισε να το πινει σιγα-σιγα απολαμβάνοντάς το.

Ο Γιάννης, ο Μαρτυριάρης

Η πορτα ανοιξε και ένα ζευγαρακι ρωτησε ευγενικα αν προλαβαιναν να πιουν ένα ποτο.
Η ωρα ηταν δυο το πρωι. Κανονικα θα επρεπε να κλεισει.
Ηταν όμως ξεκουραστος και τα παιδια, εκει γυρω στα εικοσι πεντε, πολύ ευγενικες και ζωντανες παρουσιες.
«Φυσικα», απαντησε. «Μια ωρα ακομα».
Ζητησαν από μια μπυρα. Τους εβαλε και μετα για τον εαυτο του εβαλε ένα σφηνακι Τζέημσον.
Βλεποντας τον, η κοπελα ζητησε να βαλει και σε αυτους από ένα σφηνακι ιρλανδεζικο ουισκυ.
Μπούσμιλς για εκεινη και Τούλαμορ για τον φιλο της.

«Ετσι πινουμε ολοι ιρλανδεζικα ουισκυ», αστειευτηκε η κοπελα.
Του εδωσε και μια πληροφορια την οποια δεν ηξερε:
«Οι προτεσταντες πινουν Μπουσμιλς και οι καθολικοι Τουλαμορ, ή το αναποδο» ειπε η κοπελα,
«δεν θυμαμαι τωρα καλα. Αυτοι που δεν είναι ουτε το ένα ουτε το άλλο, πινουν Τζέημσον».
Το αγορι παρεμενε ευγενικα σιωπηλο και καπως σκυθρωπο.
Ο μπαρμαν απομακρυνθηκε.
Μαλλον ηταν στα χωρισματα.
Η κοπελα, ετσι καταλαβε, ηταν αυτή που ειχε αποφασισει να χωρισουν.
Σε καποια στιγμη την ακουσε να του λεει:
«Πας καλα ρε Γιαννη; Με εχεις απατησει δυο φορες, και μου το εχεις πει εσυ ο ιδιος μονος σου, και μου βαζεις εμενα χερι που πηγα ένα σινεμα με τον φιλο μου τον Νικολα;».
«Α, Γιαννακη, εισαι μαρτυριαρης», σκεφτηκε χαμογελωντας ο μπαρμαν και εβαλε άλλο ένα σφηνακι παλιο ιρλανδεζικο ουισκυ το οποιο αρχισε να πινει σιγα-σιγα απολαμβάνοντάς το.

Μια Πανέμορφη Γυναίκα

Ανοιξε η πορτα, ενώ ετοιμαζοταν να κλεισει και τακτοποιουσε καποια ποτηρια.
Η ωρα ηταν τρεις και σαραντα το πρωι.
Γυρισε καπως ξαφνιασμενος.
«Ποιος να είναι τετοια ωρα», σκεφτηκε.
Δεν πιστευε αυτό που εβλεπε. Δεν ειχε ξαναδει τοσο ομορφη γυναικα.
«Μπορω να πιω ένα ποτο;», τον ρωτησε.
Ηταν αδυνατον να πει όχι.
«Ναι, μπορεις», απαντησε στον ενικο, παρασυρμενος από ένα συναισθημα περιεργο. Ποτε δεν μιλουσε πρωτος στον ενικο.
Ζητησε να της φτιαξει ένα κοκτέιλ. Ό,τι θελει αυτός. Μα να είναι δυνατο.
Της εφτιαξε. Το ηπιε σχεδον μονορουφι. Ζητησε ένα ακομα.
Τον ρωτησε πως τον λενε. Της ειπε.
Του συστηθηκε κι αυτή. Αρχισαν να μιλανε.

Ζητησε ακομα ένα ποτο. Της εφτιαξε και εβαλε και για τον εαυτο του ένα ουισκυ με μπολικο παγο.
Συνεχισαν να μιλανε.
Η ωρα ειχε παει πεντε το πρωι.
Φορουσε ένα ομορφο φορεμα που διεγραφε το υπεροχο κορμι της.
Της ειπε, και συμφωνησε κι αυτή, ότι θα ηταν καλυτερα να κλειδωσει το μαγαζι.
Όταν αυτος κλειδωνε την πορτα, αυτή σηκωθηκε και εκλεισε τα κουρτινακια στα δυο παραθυρα.
Του ζητησε να χαμηλωσουν τα φωτα και να ανεβασει λιγο την ενταση στη μουσικη.
Το πικαπ, επαιζε μια πανεμορφη τζαζ μελωδια.
Μετα από λιγο, τα κορμια τους εσμιγαν με παθος πανω στη μπαρα.

«Ειπαμε να λέμε μονο αληθειες», του ειπε ο… αλλος του εαυτος.
«Ναι ενταξει», απαντησε ο μπαρμαν. «Τελικα όμως δεν είναι και πολύ δυσκολο να λες ψεματα» απαντησε, και γελωντας, εβαλε ένα σφηνακι παλιο ουισκυ και αρχισε να το πινει σιγα-σιγα απολαμβάνοντάς το.

Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…

Μια Κουβέντα με τον… Μπιν Λάντεν

Νίκος Κουφόπουλος

Την μια Κυριακή, μια… κουβέντα στη Βαβυλωνία.
Την άλλη έμμετρα σχόλια… σοβαρά και αστεία.

Μια Κουβέντα με τον… Μπιν Λάντεν
(Δημοσιεύτηκε τον Νοέμβριο του 2008 στην έντυπη Βαβυλώνια)

Η συνέντευξη πάρθηκε όταν υπουργός Δημόσιας Τάξης στην Ελλάδα ήταν ο γάτος, ο Πολύδωρας. Καταλαβαίνετε έτσι; Μετά από πιέσεις των Αμερικανών προς τη διεύθυνση της Βαβυλωνίας (απ' όσα έμαθα, ασχολήθηκε ο ίδιος ο Μπους προσωπικά) η συνέντευξη παρέμεινε σε κάποιο συρτάρι. Μάλιστα δημόσια, σε μια συγκέντρωση στο Nosotros, το είχα καταγγείλει. Τώρα με την νίκη του συντρόφου Ομπάμα, ο οποίος σας πληροφορώ ότι είναι παλιός αναρχικός, ψιλομπαχαλάκιας κτλ, η συνέντευξη επιτέλους μπήκε. Από τότε έχουν αλλάξει βέβαια πολλά… Φυσικά μην περιμένετε να σας αποκαλύψω πώς, πού, πότε κλπ. Υπάρχει και το δημοσιογραφικό απόρρητο. Πάντως η συνέντευξη πάρθηκε με όλους τους κανόνες, όπως θα δείτε, της δημοσιογραφικής δεοντολογίας (μην γελάτε).

Ένα βράδυ βροχερό, λοιπόν, με οδήγησαν δεκαπέντε σωματοφύλακες σε κάποιο βουνό. Εκεί, αφού μου έδεσαν τα μάτια και τα λοιπά και
τα λοιπά, με οδήγησαν στο κρησφύγετο του Μπιν Λάντεν. Ας μην φλυαρώ όμως. Σας παραθέτω τα όσα ελέχθησαν, τα οποία και είναι στη διάθεση του κάθε δύσπιστου, χωρίς καμία παρέμβαση, ακόμα και όταν υπάρχουν μερικές λέξεις ή και φράσεις που σε ένα καθώς πρέπει έντυπο σαν τη Βαβυλωνία, δεν θα έπρεπε να μπουν. Υπάρχει η κασέτα στα γραφεία της Βαβυλωνίας.

Μ.Λ.: Νίκο…
Νίκος: Μπιν…
Μ.Λ: Αγορίνα μου, πού είσαι; Μου έλειψες.
Νίκος: Και εσύ μου έλειψες. Αν και εγώ μαθαίνω για σένα. Πάλι σε φασαρίες έχεις μπλέξει.
Μ.Λ.: Βλακείες. Ξέρεις εδώ πάνω στα βουνά του Αφγανιστάν όλη την ημέρα, κάποια στιγμή τα… παίζεις. Καθόμαστε με τα φιλαράκια και όλο και σκαρώνουμε κανένα κόλπο, πιο πολύ για να σπάμε την ανία μας. Εντάξει, πίνουμε και τίποτα. Μας φέρνουνε εδώ τα παιδιά ωραία πράγματα, παραγωγής, ντόπια, αλλά, όσο να είναι, θέλεις και τίποτα άλλο για να περνάει η μέρα. Τώρα
τελευταία την έχουμε δει με τους Αμερικάνους. Όλο πλάκες τους

κάνουμε. Θα είδες αυτό με τους διδύμους πύργους…
Νίκος: Ποιο λες; Δεν θυμάμαι.
Μ.Λ.: Καλά είσαι βλάκας; Εδώ ρε συ έγινε χαμός σε όλο τον κόσμο και εσύ δεν πήρες χαμπάρι τίποτα;
Νίκος: Μπιν, εδώ και αρκετό καιρό είμαι κλεισμένος μέσα και διαβάζω για το πανεπιστήμιο και δεν είχα χρόνο καθόλου. Τέλος πάντων, τι γίνεται τώρα; Σε κυνηγάνε όλες οι αστυνομίες και οι στρατοί του κόσμου. Δεν σε βλέπω να καθαρίζεις.
Μ.Λ.: Σιγά τα λάχανα. Εδώ ρε συ ο δικός σας, πώς το είπανε να δεις, Παλαιός Κώστας κάπως έτσι νομίζω, δεκαέξι χρόνια στην Ελλάδα, μια μικρή χώρα, και δεν μπορούσανε να τον πιάσουνε και θα βρούνε εμένα εδώ που είμαι, πάνω στα βουνά;
Νίκος: Καλά, πώς τους την κοπανάς κάθε φορά, μου λες;
Μ.Λ.: Κοίτα, εντάξει θα σου πω, αλλά μεταξύ μας έτσι;
Νίκος: Άσε, παράτα το. Αν νομίζεις ότι…

Μ.Λ.: Έλα μωρέ, σε πειράζω. Λοιπόν, άκου να δεις. Όταν σπούδαζα στην Αμερική είχα γνωρίσει και κάναμε και παρεούλα καλή μάλιστα με τον Κόπερφιλντ. Ξέρεις μωρέ, τον Ντέιβιντ, αυτόν που κάνει τα μαγικά και εξαφανίζει διάφορα. Το άγαλμα της Ελευθερίας και τέτοια. Λοιπόν ο Ντέιβιντ είναι φιλαράκι καλό, μου έχει δείξει κάτι κολπάκια και όταν μας την πέφτουνε οι Αμε-
ρικάνοι, εξαφανιζόμαστε μπροστά στα μάτια τους και κάθονται και κοιτάνε σαν μαλάκες. Δεν καταλαβαίνουνε από που τους ήρθε. Να ήσουνα από μια μεριά να τους βλέπεις, να κατουρηθείς στο γέλιο.
Νίκος: Εντάξει. Και πού θα πάει αυτή η ιστορία; Αυτήν την κακομοίρα την μάνα σου δεν την σκέφτεσαι λίγο; (Μη γελάτε, ο Μπιν είχε πάντα ιδιαίτερη σχέση με τη μάνα του). Μια ζωή θα κρύβεσαι; Κάποια στιγμή θα γίνει η στραβή και θα σε πιάσουνε. Λοιπόν, κοίτα να δεις πως μπορεί να γίνει να παραδοθείς. Θέλεις
να κανονίσω τίποτα με τον δικό μας, τον υπουργό δημοσίας τάξης; Αυτός πρέπει να είναι γάτος, μέσα σε όλα. Αφού βγήκε και είπε στην Ελλάδα, στον «Παλαιός Κώστας» που λες και εσύ, όχι σε αυτόν τον ίδιο αλλά στον άλλον, τον αδερφό του, να πα-

ραδοθεί και τώρα το παιδί το σκέφτεται σοβαρά. Γιατί ο τύπος έχει πειθώ. Μιλάει και κάτι περίεργα ελληνικά που σε μπερδεύει.
Λες, είναι για ίδρυμα το άτομο ή σοβαρά μιλάει; Αλλά, τέλος πάντων, άμα γουστάρεις μπορώ να το κανονίσω.
Μ.Λ.: Άστο, θα σου πω άμα βαρεθώ. Προς το παρόν εντάξει είμαι.
Νίκος: Εντάξει, εσύ ξέρεις καλύτερα. Θέλω τώρα να σου κάνω μια δυο πολιτικές ερωτήσεις γιατί…

Μ.Λ.: Άραξε δικέ μου. Αν θέλεις τέτοια, να φωνάξω τα παιδιά που τα ξέρουνε. Εγώ με αυτά δεν ανακατεύομαι καθόλου. Αφού και όταν μιλάω, άλλοι μου τα γράφουνε. Δεν έχεις δει ρε συ που μιλάω κάπως κομπιαστά, επειδή πολλές φορές και εγώ δεν καταλαβαίνω τι λέω και οι μαλάκες οι Αμερικανοί λένε ότι είμαι άρρωστος. Και το καταλαβαίνουνε, λένε, αυτό από τον τρόπο ομιλίας μου. Ε ρε πλάκες. Αλλά γουστάρω όταν βγαίνει καμιά φορά ο Μπους και μιλάει για μένα. Το λυπάμαι το άτομο. Εν τω μεταξύ, βγαίνει και λέει κάτι χριστιανικές μαλακίες και μετά
σκόπιμα βγαίνω και λέω κι εγώ για τον Μωάμεθ, ότι και καλά θα σας γαμήσουμε εσάς τους χριστιανούς και τέτοια, και μιλάμε βγάζει σπυριά. Εμένα, εν τω μεταξύ, στα αρχίδια μου και ο Χριστός και ο Μωάμεθ. Εγώ είμαι βουδιστής. Νιρβάνα και έτσι χα, χα…
Νίκος: Μπιν, πρέπει να την κάνω. Χάρηκα που τα είπαμε, αλλά πρέπει να φύγω γιατί ακούω μπουμπουνητά. Θα πιάσει πάλι καμιά βροχή και δεν πήρα και ομπρέλα. Λοιπόν, άντε γεια και να προσεχείς.
Μ.Λ.: Περίμενε. Θέλω να μου πεις εκείνο το τραγουδάκι που έφτιαξες για το φιλαράκι μου. Κατάλαβες ποιον λέω. Αυτόν που τους είχε κάνει επίσης άνω κάτω τους αμερικανούς παλιά. Τον Μπίλυ ρε συ…
Νίκος: Εντάξει. Θα στην κάνω τη χάρη. Αλλά μετά πρέπει να φύγω. Φέρε μια κιθάρα…

Έφεραν μια ακουστική Gibson. Μοντέλο του 1970. Φοβερή κι-

θάρα. Άρχισα να παίζω. Σε μια άλλη συνάντησή μας, μου τη χάρισε ο Μπίν. Ήταν γενναιόδωρος, άρχοντας. Την έχω ακόμα…

Η ιστορια του Μπιλυ δε Κιντ

Πριν χρονια παρα πολλα,
καπου στα χιλια οχτακοσια πενηντα εννια,
απο ιρλανδων στο Μπρουκλιν γενια,
σε μια φτωχικη γειτονια,
που βρωμικα παιζαν παιδια,
γεννηθηκε ο Μπιλυ δε Κιντ.
Οι φιλοι του αρχισαν να τον φωναζουν Έιτριμ.

Λιγα χρονια μετα, τα ειρωνικά σχόλια ενός σιδερά,
αποδείχθηκαν για τον εγωισμό του πολύ βαριά.
Όταν εκείνος τον πέταξε στο χώμα με μια σπρωξιά,
ο Μπίλι χωρίς καν να το σκεφθει καλα,
τον άφησε στον τόπο με μια πιστολια.
Ηταν ο πρωτος που σκοτωσε ο Μπιλυ δε Κιντ,
Οι φιλοι του τον ελεγαν παντα Έιτριμ.

Πως ηταν νομιμη αμυνα ολοι το ηξεραν καλα.
Ομως ποιος γυρναει των σεριφηδων τα μυαλα.
Στης φυλακης τον εκλεισαν τα κελια.
Ηταν μονο δεκατεσαρων χρονων. Καποιοι λενε δεκαεφτα.
Καποιοι αλλοι ομως , αλλιως τα λενε ολα αυτα.
Ο μυθος αρχισε να δημιουγειται γυρω απο τον Μπιλυ δε Κιντ,
που ολοι οι φιλοι του, τον ελεγαν πλεον Έιτριμ.

Το εσκασε γρηγορα και εμαθε καλα,
στο Μεξικο αλογα να καβαλαει γρηγορα και δυνατα.
Ορθιος πανω στη σελα κρατιεται γερα.
Το πιστολι πιο γρηγορα απο ολους τραβα.
Το δαχτυλο του ενα με τη σκανδαλη ειχε γινει πια.
Ο αλητης της Νεας Υορκης, εγινε ο καουμπου Μπιλυ δε Κιντ,
Που οι φιλοι του, τον ελεγαν παντα Έιτριμ.

Ενα βραδυ σε ενα μπαρ, ηταν αργα,
μπηκε ενας αγριος Μεξικανος και ειπε σε ολους μια βρισια.

Σκυλας γιους τους ειπε, το ακουσαν ολοι καλα.
Το ακουσαν και του Μπιλυ και τα δυο αφτια.
Του εριξε αμεσως μια σφαιρα στην κοιλια.
Κανεις δεν τολμησε ποτε να βρισει τον Μπιλυ δε Κιντ,
που οι φιλοι του, τον ελεγαν Έιτριμ.

Τοτε καποιος του εφερε ενα μεγαλο σουγια,
να κανει πανω στο οπλο, του ειπε, μια νεα χαρακια.
Ειπε οχι, ο τυπος δεν αξιζε δεκαρα καμια.
Δεν ηθελε ειπε να τη θυμαται αυτη τη βραδια.
Σωπασαν ολοι. Τον νεκρο εσυραν σε μια γωνια.
Κερναγε ολο το μπαρ ως το πρωι ο Μπιλυ δε Κιντ,
που ολο το βραδυ ολοι, τον ελεγαν Έιτριμ.

Πότε πότε οι κιθαρες του τραβουσαν τα μυαλα.
Καποιοι ειπαν τον ειδαν στου Μεξικου τα μπορντελα να γυρνα.
Καποιοι αλλοι λενε πως οργια οργανωνε συχνα,
και πως κρατουσαν μερονυχτα τεσσερα. Ισως και πιο πολλα.
Στο τελος πληρωνε το λογαριασμο με μια πιστολια.
Δεν ξερω, αυτα μου ειπαν, αυτα σας λεω για τον Μπιλυ δε Κιντ,
Παντως οι φιλοι του, τον ελεγαν Έιτριμ.

Ο σεριφης Γκαρετ, φιλος του ηταν παλια.
Στην ιδια συμμορια ηταν μαζι χρονια πολλα.
Μια ησυχη νυχτα, μια ολοφωτη απ’ το φεγγαρι βραδια,
ο Γκαρετ κουνιοταν βαριεστημενα σε μια πολυθρονα παλια.
Καβαλαρη μοναχικο ειδε να ερχεται απο το βαθος μακρια.
Γνωρισε αμεσως τον παλιο του φιλο Μπιλυ δε Κιντ.
Καποτε και αυτος τον ελεγε πολλες φορες Έιτριμ.

Ο Μπιλυ τον ειχε δει πρωτος αυτος καλα.
Ηξερε ότι προδωσε, και πηγε στου νομου την πλευρα.
Αρνιοταν να τα πιστεψει όμως όλα αυτά.
Μια περηφανεια τον κραταγε παντα ψηλα.
Μια τρυφεροτητα για οσα εζησαν μαζι παλια.
Ο Γκαρετ, ηταν ο πιο καλος φιλος του Μπιλυ δε Κιντ.
Τον ελεγε σχεδον παντα Έιτριμ.

Πιστολια ειχε μαζι του ο Μπιλυ, δυο. Και ηταν καλα.
Μπορουσε αυτος τον Γκαρετ να σκοτωσει από μακρια.
Ενιωσε όμως ότι θα σκοτωνε και μια αγρια χαρα,
που ειχαν φτιαξει μαζι σαν παρανομοι χρονια πολλα.
Δεν ηθελε να του την χαρισει. Το τιμημα όμως το ηξερε καλα
Δεν το σκεφτηκε στιγμη. Η αποφαση ηταν βαθεια.
Αυτος ηταν ο Μπιλυ δε Κιντ. Οι φιλοι τον ελεγαν Έιτριμ.

Ο Γκαρετ τραβηξε το πιστολι του και σημαδεψε αργα.
Την ησυχια της νυχτας ταραξε μια πιστολια.
Ουρλιαξε νικημενος. Ειδε τον φιλο του να πεφτει στη γη βαρια.
Το αλογο του εφυγε τρομαγμενο μακρια.
Το χωριο καταλαβε και εκλεισε τις πορτες καλα.
Ολοι ηξεραν πως μες στις σκονες νεκρος ηταν ο Μπιλυ δε Κιντ,
Οι φιλοι του, τον ελεγαν Έιτριμ.

Την αλλη μερα οταν ο ηλιος ανεβηκε ψηλα,
πηγαν και τον αφοπλισαν. Να νιωθουν σιγουρια.
Μερες το σωμα του κοιτονταν στης εκκλησιας τα σκαλια.
Ερχονταν με αλογα και αμαξες να τον δουν, απο μιλια μακρια.
Τον εθαψαν μεσα σε πανηγυρια και χαρα.
Για αυτους ηταν μονο ο Μπιλυ δε Κιντ.
Ποτε κανενας δεν τον ειπε Έιτριμ.

Είχε βουρκώσει…

Μ.Λ.: Δεν αράζεις μωρέ, να μείνεις εδώ απόψε; Θα περάσουμε καλά.
Νίκος: Μπιν, μην επιμένεις φίλε, δεν γίνεται, πρέπει να φύγω. Κάποια άλλη φορά.
Μ.Λ.: Καλά, όλο έτσι λες και όλο εξαφανίζεσαι. Άντε να πας στο καλό. Χαιρετισμούς στα παιδιά.

Έφυγα και πραγματικά μετά από λίγο έπιασε μια μπόρα και έβρεχε ο θεός με το θεό. Μου άρεσε όμως η βροχή. Το χώμα άρχιζε να μυρίζει και μετά από λίγο, ένα ουράνιο τόξο φάνηκε στον ουρανό και η βροχή σταμάτησε. Τα πουλιά βγήκαν πάλι στα δέντρα και τα ζώα έτρεξαν ανέμελα στα καταπράσινα λιβά-

δια για να βοσκήσουν. Αυθόρμητα ένα τραγούδι ήρθε στα χείλη μου. Ένα δημοτικό τραγούδι: Μωρή κοντούλα λεμονιά, με τα πολλά λεμόνια. Αθάνατη Ελλάδα. Χα, χα… όπου και να πάω με πληγώνεις. Χα χα χα…
Τι γράφω ρε το άτομο;

Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…

El Zorab

Νίκος Κουφόπουλος

Την μια Κυριακή, μια… κουβέντα στη Βαβυλωνία.
Την άλλη έμμετρα σχόλια… σοβαρά και αστεία.

Φιλοι μου για να ειμαι μαζι σας εντελως ειλικρινής,
η εμπνευση… εφυγε αυτές τις μερες. (Μηπως την ειδε κανεις;).
Τελος παντων, αν εχεις όμως φιλους καλους,
«καθαριζεις» με ολους τους καιρους.
Σπουδαιο ποιημα εχω για εσας. Σε μεταφραση εξαιρετικη,
του Σκυφτουλη Θοδωρη,
του Μητσου και της Μονικας, παιδι.
Πριν δεκα χρονια μου το ειχε δωσει,
και να που ηρθε η στιγμη για να με… σωσει.
Το έγραψε το χιλια οκτακοσια ενενηντα τρια
ο ρουμανος ποιητης Γκεόργκε Κοσμπούκ, μια νυχτα κρυα.

Κειμενο δεν ειχα ετοιμασει για τη Βαβυλωνια.
Και ηταν Σαββατο, ξημερωνε Κυριακη. Νυχτα. Η ωρα μια.
Ανοιξα τρομαγμενος τα κομπιουτερ, τα χαρτια μου,
και ο Ελ Ζοραμπ, βρεθηκε μπροστα μου.
Ειπα στον εαυτο μου, πρεπει να ειμαι ανθρωπος πολύ καλος,
για να με βοηθαει ετσι ο θεος. Δεν εξηγείται αλλιως.
Σας το παραδιδω λοιπον.

Από μενα, γεια προς το παρον:

El Zorab

Στον Πασα ερχεται ενας Αραβας,
με ματια σβηστα, αδυνατη φωνη:

«Ειμαι, Πασα, απο γενια Βεδουίνων,
και απο το Babel-Manteb ερχομαι
να πουλησω τον Ελ Ζοραμπ.
Ολοι οι Αραβες ανασηκωνονται απο τη θεση τους
να δουν το χαλιναρι οταν του φοραω.
Το σταματαω αποτομα, το αφηνω ελευθερο.
Το αγαπαω σαν τα ματια της κεφαλης μου.
Και δεν θα το εδινα ουτε νεκρος.

Μα τρια παιδια πεθαινουν της πείνας!
Στεγνος ειναι ο ουρανισκος τους
και απο στεναχωρια παρατεταμενη,
της γυναικας μου το γαλα, στερεψε.

Οι δικοι μου Πασα, ολοι χαμενοι είναι.
Ενα καλο κανε, γιατι μπορεις.
Δωσ΄μου λεφτα για το αλογο! Ειμαι φτωχος!
Δωσ΄μου λεφτα! Αν το βρισκεις της αρεσκειας σου.
Δωσ΄μου μονο οσο υπολογιζεις!».

Αυτος το παρακολουθει να περπαταει.
Σε βημα βιαστικο και βημα ρυθμικο.
Και τα μεγαλα ματια του Πασα αναβουν,
το μαυρο μουσι του χαιδευωντας.
Μουγγος μενει, αδειος απο ψυχη…

-«Χιλια τεχίνια, δεχεσαι;»

-«Ω, Πασα, τι γενναιοδωρος που εισαι!
Πιο πολυ απο οσο θα μπορουσα να ονειρευτω.
Να σου ξεπληρωσει ο θεος
ετσι οπως μου πληρωνεις!».

Ο Αραβας παιρνει με τα ματια γεματα
απο γελιο, τα χιλια τεχίνια.
Απο τωρα… Απο τωρα αυτοι εχουν γλυτωσει.
Απο τωρα θα ειναι και αυτοι πλουσιοι.
Δεν θα ζητανε στους ξενους.

Δε θα ζουν κατω απο τη σκηνη στον καπνο.
Δε θα ζητιανευουν τα παιδια του στο δρομο
Η γυναικα του θα ειναι χαρουμενη.
Και θα εχει και αυτή κατι τι να δωσει
στους φτωχους απο σημερα.

Αυτος μαζευει τα λεφτα με μανια,
και φευγει, μεθυσμενος απο την πολυ τυχη.
Και τρεχει μαγεμενος απο μια μονο σκεψη.

Ξαφνικα ομως, τρεμοντας,
γυριζει… Μενει ακινητος…

Κοιταζει μια τα λεφτα, χλωμος.
Αμφιταλαντευεται σαν χτυπημενος απο τα κυματα.
Κοιταζει το αλογο.

Με βηματα αργα, με το μετωπο στο στηθος,
πλησιαζει το αλογο.

Αγκαλιαζει το λαιμο του κλαιγοντας.
Και στην σκληρη του χαιτη χωνοντας
τα ηλιοκαμμενα μαγουλα:
«Παιδι λιονταριου»,
αναστεναζει κατηφής. «Ποθε μου.
Εσυ ξερεις οτι εγω σε πουλαω!

Τα παιδια μου δεν θα παιξουν
περισσοτερο με φυλλα στην χαιτη σου.
Δεν θα σε κανουν μπανιο στην πηγη.
Απο τωρα συκα απο τα χερια τους
δεν θα εχουν σε ποιον να δωσουν!

Αυτα δεν θα ξαναβγουν με λαχταρα
να τεντωσουν τα χεριa απο το κατωφλι
να τα παρω μαζι μου με τη σειρα!
Δεν θα ξαναβγουν εξω γελωντας
την πορεια μου να ακολουθησουν.

Τα παιδια μου πώς να καλοπιασω;
Στην γυναικα μου τι να πω,
οταν ρωτησει για τον Ελ Ζοραμπ;
θα γελασουν ολοι οι συγγενεις
με τον μεθυσμενο Ben-Ardun.

Raira, εσυ, γυναικα μου.
Τον Ελ Ζοραμπ δεν θα τον δεις ξανα
απο τωρα να σε ακολουθει στο βηματισμο.
Ουτε στα γονατα με μια δικη σου ματια
αυτος θα ξαναπεσει.

Τον Ardun σου, τον Ben-Ardun,
δεν θα τον ξαναδεις να ιππευει πετωντας σαν τρελος
στο κυνηγι ενος γερακιου,
για να σου πετυχει το γερακι στον αερα.
Δεν θα του ξαναευχηθεις καλο δρομο!

Δεν θα χαμογελας οπως χοροπηδαει στον αερα
ο δικος σου Ardun με ρουχα ασπρα.
Και για να νοιωσεις την αφιξη του
απο εδω και περα εσυ δεν θα βαλεις
το αυτι σου στο χωμα!

Αλογο μου! Υπερηφανεια μου…
Απο τωρα δεν θα ξαναδω πώς
με τις οπλες σου γατζωνεις το χωμα,
και την ουρα σου ανεμιζεις στον ανεμο
σαν πεταγμα χελιδονιου!

Ηξερε η ερημος για εμας τους δυο.
Και οι καταιγιδες τρομαζαν απο μας
Και εσυ απο τωρα τινος θα εισαι;

Με ποιον θα περνας μεσα απο ανεμους και βροχες;

Δεν θα μιλανε με εσενα ηρεμα.
θα σε βριζουν ολοι με την σειρα
και θα σε χτυπανε, λαχταρα μου.
Και θα σου φερθουν ασχημα και σκληρα
αφηνοντας σε πεινασμενο!
Και θα σε πανε στον πολεμο.
Να πεθανεις εσυ που εμεις σε μεγαλωσαμε!».

Χωρις άλλο να σκεφτει:
-«Παρε τα λεφτα σου Πασα! Ειμαι φτωχος,
Μα χωρις ομως το αλογο εγω τι να κανω;
Δωσε μου το αλογο πισω!».

Συνοφρυωνεται ο Πασας.
-«Εισαι τρελος; Θελεις να βαλω τους γενιτσαρους
να σε δωσουν στα σκυλια;
Ειναι δικο μου το αλογο και μην περιμενεις
δευτερη φορα να σου το πω!».

-«Δικο σου; Αυτος που το μεγαλωσε
αγαπωντας το, ποιος είναι; Εγω ή εσυ;
Τινος την φωνη ακουει αυτος,
που απο μανιασμενο λιονταρι τον εκανε αρνακι;
Δικο σου; Ω, Πασα, οχι.
Δικο μου ειναι! Για το αλογο μου
πιανομαι στα χεριa με το θεο.
Εχεις καρδια! Εσυ μπορεις να εχεις
πιο υπακουα και ημερα αλογα.
Εγω ομως, αφεντη;… Εγω;…

Ολο το ελεος σου ζηταω!
Ο Αλλαχ ειναι δικαιος και ο Αλλαχ απο τον ουρανο
θα σκεφτει τι υπαρχει αναμεσα μας.
Γιατι με γδυνεις και με σπαραζεις.
Με πετας στο δρομο να πεθανω.

Και ο κοσμος θα σε καταραστει,

γιατι ειναι καταραμενη η πραξη σου!
θα παω να ζητιανεψω Πασα.
Την δικη σου ομως λυπηση δεν την δεχομαι.
Τι καλο μπορεις εσυ να μου δωσεις;».

Δινει ο Πασας σημα.
-«Να τον γδυσετε
και καλα να τον μαστιγωσετε».

Πηδανε οι ευνουχοι, ερχονται, τον πιανουν.
Γυρναει ο αραβας αναπηδωντας
με ματια παγωμενα…

Ενα γιαταγανι βγαζει βιαστικα,
κι ενα κυμα απο αιμα, κοκκινο κυμα
απο αιμα καυτο ετρεξε,
απο τον ευγενη, με χαιτη λαιμο.

Και το αλογο πεφτει νεκρο.

Μενει ο Πασας μεθυσμενος, με τα ματια λιωμενα.
Τραβιουνται οι απάχηδες μαρμαρωμενοι.
Και ο αραβας στα γονατα φευγατος.
Φυλαει το παγωμενο αιμα στα πεθαμενα ματια.

Γυρναει μετα με ματια τρελου,
και πεταει το ωμο σιδερο απο το χερι:
-«θα σε εκδικηθουν τα παιδια μου!
Και τωρα αν θελεις, σφαξε με,
και πετα με στα σκυλια!».

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια

Μια κουβέντα με τον… Ιησού Χριστό

Νίκος Κουφόπουλος

Την μια Κυριακή, μια… κουβέντα στη Βαβυλωνία.
Την άλλη έμμετρα σχόλια… σοβαρά και αστεία.

Μια κουβέντα με τον… Ιησού Χριστό
(Δημοσιεύτηκε τον Οκτώβριο του 2008 στην έντυπη Βαβυλώνια)

Το ραντεβού είχε κανονιστεί μέσω της μάνας μου,
η οποία είναι θρησκευόμενη και κατά καιρούς άμα γουστάρει
βλέπει την Παναγία μπροστά της και άλλους αγίους και οράματα
διάφορα. Την παρακάλεσα να μου κλείσει ένα ραντεβού με το
Χριστό. Στην αρχή είχε δισταγμούς.

«Όχι γιατί σε ξέρω εσένα, θα αρχίσεις να του λες τις χαζομάρες
που συνήθως λες, και θα με κάνεις ρεζίλι στον άνθρωπο,
στον θεάνθρωπο θέλω να πω».
«Όχι ρε μάνα, μην ανησυχείς, θα είμαι εντάξει. Άλλωστε
ο Jesus είναι δικό μας παιδί.»
«Ποιος είναι αυτός ο Τζέκους;», μου λέει η μάνα μου.
«Άσε μάνα, άλλος είναι αυτός που λες και δεν τον λένε
έτσι. Αυτός κι αν κάνει θαύματα, άσε θα σου τα πω άλλη φορά.
Λοιπόν θα κανονίσεις, ναι ή όχι; Εγώ πληρώνομαι για αυτές τις
συνεντεύξεις και βγάζω το ψωμάκι μου. Πρέπει να πάρω γάλα
στον εγγονό σου».

Τσίμπησε η μάνα μου. «Καλά εντάξει», μου λέει, «θα κανονίσω».
Έτσι μετά από πέντε ή έξι μέρες χτύπησε το τηλέφωνό μου.
Άγνωστη κλήση αλλά με περισσότερα από εφτά μηδενικά μπροστά.
Από Αυστραλία παίρνουν σκέφτηκα.
Αλλά και εκεί δυο μηδενικά έχουν.Τέλος πάντων, να μη σας
κουράζω…

«Έλα Νίκο, ο Πέτρος είμαι».

«Ποιος Πέτρος;», λέω εγώ.
«Ο Άγιος Πέτρος ρε», μου λέει.
«Εντάξει ρε Άγιε Πέτρο, και εγώ είμαι ο Ιωάννης ο Δαμασκηνός», του λέω (έμενα στη Δαμασκηνού τότε).
«Αγορίνα μου, θέλεις ή δεν θέλεις συνέντευξη με το Χριστό και άσε τις μαλακίες».

Τρελάθηκα μιλάμε. Τότε συνειδητοποίησα. Α ρε μάνα, γίγαντα. Το κανόνισε…

«Ναι βέβαια κύριε Πέτρο, με συγχωρείς.»
«Λοιπόν, μια από αυτές τις μέρες θα παρουσιαστεί μπροστά σου ο Κύριος. Ρώτησέ τον ό,τι θέλεις. Απαγορεύονται μόνο
ερωτήσεις σεξουαλικού περιεχομένου και οτιδήποτε γύρω από τη σχέση του με τη Μαγδαληνή. Αν κάνεις τέτοια ερώτηση, ο Κύριος θα εξαφανιστεί. Και τους Αγίους δεν τους αποκαλούν Κυρίους, αμόρφωτε».
«Μάλιστα κύριε, ε… Άγιε Πέτρο», ψέλλισα.

Μου το έκλεισε. Τώρα αν σας πως πότε και με ποια μορφή παρουσιάστηκε μπροστά μου ο ίδιος ο Χριστός, ξέρω ότι δεν θα με πιστέψετε και θα γελάτε.
Υπήρχε κρυφή κάμερα και η συνομιλία είναι καταγεγραμμένη, στη διάθεση κάθε άπιστου, στα γραφεία της Βαβυλωνίας.
Ακολούθησε ο εξής διάλογος. Εγώ, εν τω μεταξύ, είχα ξαναβρεί τον εαυτό μου και την περιπαιχτική μου διάθεση.

Νίκος: Ρε γάτε, γιατί έκατσες σαν μαλάκας και σε σταυρώσανε ενώ μπορούσες να την κάνεις;

Χριστός: Ποιος τα λέει αυτά;

Νίκος: Ποιος τα λέει; Όλοι τα λένε.
Ο Απόστολος Παύλος πρώτος και καλύτερος.

Χριστός: Αυτός είναι ψώνιο, ξέχνα τον αυτόν.
Μας έχει ζαλίσει εκεί πάνω με τις μαλακίες του όλη την ώρα.
Λοιπόν άκουσε πώς έγινε:

Ένα βράδυ είχα πάει να σώσω κάτι πόρνες -μόνος
μου φυσικά, μην γελάς- και όταν έβγαινα από το μπουρδέλο,
ενώ είχα σώσει δύο μαζί εκείνο το βράδυ, πέφτω πάνω σε κάτι
μπάτσους. «Τα χαρτιά σου», μου λένε. «Κωλόπαιδο έχεις μαλλιά,
είσαι αναρχικός ρε τσογλάνι, θα σε γαμήσουμε και τέτοια».
Αρχίδια, δεν είχα χαρτιά. «Πάμε μέσα ρε», μου λένε.
Ε, μετά τα βρήκανε όλα. Είχε πάει και αυτός ο χαφιές, ο Ιούδας,
και για τριάντα αργύρια είχε δώσει όλες τις γιάφκες.
Μας πιάσανε. Οι άλλοι φάγανε κάμποσα ισόβια ο καθένας
και εμένα με στείλανε για εκτέλεση στο σταυρό. Ποιος κάθισε λοιπόν
και σταυρώθηκε μόνος του; Τί μαλακίες ρε λέτε στον κόσμο;
Λες να μπορούσα να την κάνω και να μην την έκανα;
Δέκα διμοιρίες Ρωμαίοι με είχανε από κοντά.

Νίκος: Εντάξει, εκείνη η μαλακία όμως που είπες ότι όποιος σε χτυπήσει στο ένα μάγουλο να γυρνάμε και το άλλο, τι ήταν αυτό τώρα; Να καθόμαστε δηλαδή σαν μαλάκες να τις τρώμε και να κάνουμε τις κότες; Μαλακία σου αυτό, πρέπει να το παραδεχτείς.

Χριστός: Ποιος τα λέει αυτά ρε; Αυτό είπα εγώ; Εγώ είπα ότι άμα σε πιάσουνε και είναι πολλοί και δεις ότι δεν σε παίρνει για
τσαμπουκά και τις τρως, να γυρνάς και το άλλο μάγουλο για να μην τις τρως όλες από το ένα και πάθεις καμιά ζημιά και κουφαθείς.
Να προστατεύεις το κεφάλι σου και μετά, όταν σε αφήσουνε, μάζεψε και άλλους και πήγαινε και γάμησέ τους τα πρέκια.
Ποιες κότες και μαλακίες; Μη μου λες τέτοια γιατί θα φύγω.
Εγώ δεν είπα τέτοια.

Νίκος: Εντάξει, να σε ρωτήσω κάτι άλλο. Είναι αλήθεια ότι ο πατέρας σου έδωσε τις δέκα εντολές στο Μωυσή;

Χριστός: Άκουσε να δεις πώς έγινε αυτό για να τελειώνουμε. Ο Μωυσής ήτανε φραγκάτος. Είχε άκρες με την τότε εξουσία και αρκετό χρήμα. Την είχε δει κάποια στιγμή να γίνει αυτός

βασιλιάς,
είχε αρχίσει να ασχολείται με την πολιτική.
Την πέφτει λοιπόν από κοντά στο γέρο,
ο οποίος τότε είχε αρχίσει να τα χάνει λίγο. Αλλά όλοι τον σέβονταν.
Του έλεγε: «θα σου φέρνω ό,τι θέλεις, θα σε έχω άρχοντα
μέχρι να πεθάνεις, γιατί αν περιμένεις
να σε γηροκομήσει ο γιος σου, κονόμησες».
Εγώ τότε ήμουνα όλη τη μέρα στα μπάχαλα και σε πορείες, ξέρεις.
Μάλλον πρέπει να του πάσαρε και τίποτα μικρούλες,
τρελάθηκε ο γέρος, έβαλε την υπογραφή του σε δυο πλάκες
και μετά ο Μωυσής κάθισε και έγραψε ό,τι ήθελε.
Το έχω προσβάλλει νομικά αυτό το έγγραφο και το έχω καταγγείλει για πλαστό.
Αλλά ξέρεις τώρα πόσο χρόνο και τι γραφειοκρατία έχουν αυτά.
Έτσι έχουν λοιπόν τα πράγματα, έχω σε κάθε χώρα και ένα δικηγόρο.
Στην Ελλάδα έχω τον Παπαδάκη. Τράβα ρώτα τον να δεις αν σου λέω ψέματα…
Να σου πω, έμαθα πως γράφεις ποιήματα και τραγούδια.
Για διάβασέ μου ένα. Να δω αν αξίζουν τίποτα…

Νίκος: Μα, εσύ πρέπει να ξέρεις ήδη τι γράφω και αν είναι καλά.
Έτσι δεν είναι; Αφού…

Χριστός: θα διαβάσεις τώρα, ναι ή όχι;

Τι να κάνω. Άνοιξα το γνωστό τετραδιάκι και άρχισα να διαβάζω.
Κοιτούσα το πρόσωπό του για να καταλάβω αν του αρέσει.
Νομίζω πως διέκρινα ένα αδιόρατο χαμόγελο. Δεν ξέρω, μπορεί
να κάνω και λάθος….

Απλώνω τα χέρια μου

Απλώνω τα χέρια μου, σε μια μεγάλη αγκαλιά.
Στο στήθος μου θηλάζω μια τρυφερή μου ελπίδα.

Όλα δικά μου. Οι χαρές, οι πόνοι, τα δάκρυα, τα φιλιά.
Ό,τι έζησα. Ό,τι έκλαψα. Ό,τι αγάπησα. Ό,τι είδα.

Απλώνω το βλέμμα μου στο απέραντο. Και ξαφνικά,
μια πολιτεία με καλεί κοντά της. Μου γελάει.
Όλα δικά μου. Οι έρωτες της νύχτας. Της μέρας η σκιά.
Κι αυτός με το δρεπάνι, που ξέρω, κάπου καρτεράει.

Απλώνω την ψυχή μου στα όνειρα που έκανα, και να,
το φως των άστρων, αστραπές, ήλιοι μου την φωτίζουν.
Με ένα άσπρο πάτο, ξεγελάω πάλι τη βραδιά.
Όμορφα χείλη, με ακουμπούν και με καλωσορίζουν.

Απλώνω το κορμί μου ανέμελα στου χρόνου τη φθορά,
ένα κρυφτούλι παίζοντας. Ποιος νοιάζεται αν θα χάσει;
Κρυφοί μαγνήτες με τραβούν σε μέρη άγνωστα ξανά.
Σε απόμακρες ακρογιαλιές. Σε μαγεμένα δάση.

Απλώνω τα τραγούδια μου στον άνεμο. Ψηλά.
Τα παίρνει αυτός στον ουρανό. Τα βλέπω ταξιδεύουν.
Τα λένε οι μέλισσες, τα τραγουδάνε τα πουλιά.
Κοντά τα φέρνουνε ξανά πάλι, και με χαϊδεύουν.

Δεν είπε τίποτα.

Έγινε για αρκετή ώρα σιωπή. Δεν μπόρεσα με σιγουριά να καταλάβω αν του άρεσε η όχι. Μου φάνηκε όμως ότι είδα μια μικρή ζήλια.
Η ανθρώπινη του πλευρά σκέφτηκα. Γιατί δεν νομίζω να ζήλεψε η άλλη του, η θεϊκή. Εκτός και αν… Εντάξει, γιατί όχι; Γράφω καλά, το ξέρω. (Καλά, εσείς τώρα μπορεί να μην με πιστεύετε. Εγώ σας λέω τι είδα. Σας είπα, μπορεί να κάνω και λάθος. Τι πράγμα; Είμαι ψωνάρα; Ρε κάντε μας τη χάρη τώρα. Άντε, μην τα ακούσετε και εσείς…).
Είχα στο μυαλό μου τη συνέντευξη όμως…

Νίκος: Να σε ρωτήσω κάτι άλλο. Πώς έγινε και η μάνα σου σε γέννησε,
ενώ δεν είχε πάει ποτέ με άντρα; Τότε δεν υπήρχαν ούτε

εξωσωματικές,
ούτε κατεψυγμένα σπέρματα και τέτοια κόλπα…

Μια μεγάλη αστραπή, ένας κρότος και ο Χριστός εξαφανίστηκε.

Μαλακία ερώτηση σκέφτηκα. Δεν μου πήγε στο μυαλό
ότι και αυτή η ερώτηση θα θεωρούνταν σεξουαλικού περιεχομένου.
Ρε γαμώτο κρίμα. Δεν πρόλαβα να τον ρωτήσω ένα σωρό
άλλα πράγματα που ήθελα. Δεν πειράζει. Άσε να περάσει λίγος
καιρός και την ξαναπέφτω στη μάνα μου. Αυτή όλο και κάτι θα
βρει για να τον καταφέρει πάλι ή μήπως να την ψήσω καλύτερα
να μιλήσω στον ίδιο το… θεό;

Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…

Ο γυμνός βασιλιάς και οι 250+ αυλικοί του

Νίκος Κουφόπουλος

Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,
νέα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως… αστεία(;)

Μια φορα κι ένα καιρο, σε ένα τοπο σαν κι αυτό,
ζουσε ένα βασιλιας, πολύ μεγαλος.
Ειχε πλουτη και χρυσο, εφημεριδες ένα σωρο,
εντυπες και στο ιντερνετ. Δεν τον εφτανε άλλος.
Καναλια ειχε στην ΤιΒι, και μεγαρο για μουσικη,
οταν μεγαλο ειχε νταλκά να ακουει με την παρεα.
Διαλεγε αυτος τους υπουργους, εριχνε κυβερνησεις,
και τελος παντων στα κοινα, εδινε αυτος… τις λυσεις.
Συνομωσίες, μυστικες με αρμοδιους συναντησεις.
Πώς όχι να πεις στο βασιλια; Πώς να αντιμιλησεις;

Χρηματα ειχε ένα σωρο. Καποια στην Ελβετια.
Πώς το ξερω; (Μην ειστε μαλακες. Αυτοι δεν κανουν αστεια).
Μα όταν ηθελε ζεστο χρημα για τις δουλειες του,
οι τραπεζες πολύ απλα… ηταν ολες δικες του.
Δανεια τεραστια και ποσα που προκαλούν… αηδια.
Ειχε παντοτε οσα γουσταρε. Αυτό εχει σημασια.
Οι κυβερνητες φροντιζαν. Χρόνια αυτή η ιστορια.

Τα δανεια μετα χαριζονταν στο βασιλια βεβαιως.
Και μεινε εσυ φιλε μου φτωχε, έχων εις την χείρα… πέος.
Με νομο το κρατος τα ξαναεδινε στις τραπεζες κι εκεινο.
Κι ας λεει ο ναυτης του Lucio Dalla, εγω τι θα απογινω;…

(Κανε εδώ ένα διαλλειμα, ακου το τραγουδακι.

https://www.youtube.com/watch?v=orff_LRZNvk

Στο εβαλα απ’ τον Σαββοπουλο. Ψαξου κι εσυ λιγακι,
μην τα θελεις όλα ετοιμα φιλτατε αναγνωστη.
Ακουσε το κι απ’ τον Ντάλλα. Ειναι ευκαιρια πρωτη…
Με τον κυρ-Διονυση άλλη φορα, ισως να ασχοληθω.
Ας περιμενει στη ουρα. Εχω θεμα πιο σοβαρο…)

Και φυσικα οι βασιλεις, εχουν τους αυλικους.
Τους βαρονους, τους κολακες, τους γελοτωποιους.
Δουλεια τους είναι να υμνουν τον βασιλια ευθέως,
και να του λεν ολημερις: Ω, τι τεραστιο εχετε κυριε… πεος.

Μην πειτε πως ειμαι σεξιστης. Δεν είναι ωρα για αυτα.
Τα πραγματα φιλοι μου είναι δυστυχως πιο σοβαρα.
Ο Φρόιντ τα εχει πει αυτά με τους φαλλους και τετοια.
Συνεντευξη του ειχα παρει πιο παλια. Και ητανε σε κεφια.
Θα την αναρτησω καποια στιγμη στη Βαβυλωνια.
Παμε όμως στα τρεχοντα. Ειπαμε, δεν είναι αστεια.

Χρειαζεται και ο βασιλιας τους αυλικους. Πληρωνει.
Σε καποιους δινει μετρητα, και κανουν το… παγωνι.
Αλλους στις θεσεις τις καλες φροντιζει να διορισει.
Και τελος παντων βρισκει για αυτους παντοτε καποια λυση.

Μεγαρα, συναυλιες, προβολή αν είναι καλιτεχνες.
Ακομα και αν δεν εχουν οι δυστυχείς, σχεση με τις… τεχνες.
Μαλλον αυτοι θα'θελαν να εχουνε, η τεχνη απλα δεν θελει.
θα πειτε γινομαι κακος; Στα αρχιδια μου εν τελει.
Καμια φορα, σπανια πολύ, την παταει και κανας καλος.
Αλλα να παει να γαμηθει. Ας ηταν λιγο πιο πονηρος.
Αντε να τελειωνουμε με την τσογλαναρία.
Και μην ξεχνατε: Διαβαζετε την Βαβυλωνια.
Η ευγένεια δεν είναι εδώ το πρωτο-πρωτο ζητουμενο.
Αλλωστε ο λιβελος τεχνη υψηλη υπηρξε. Ενα το κρατουμενο.

Αστειάκι ριχνω τωρα: Συνθημα για νέο αναρχικό… ασκούμενο:

ΛΕΥ-ΤΕ-ΡΙΑ, ΣΤΟ ΕΝΑ ΤΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟ

(Χεχε…)

Τι λεγαμε; Α, για, τους κολακες, τους βαρόνους, τους αυλικους.
Για τους σπουδαιους, που λογους βγαζουν ταχα σοβαρους.
Α ρε Αναγνωστακη. Εσυ τα ελεγες για ολους αυτους.
Για τους πανεπιστημιακούς, του έθνους τους ταγούς.
Τους διανοούμενος τάχα. Στου κρατους το χρημα ολοι βουτηγμενοι.
Ποιο παθος; Ποιο όνειρο; Ποια επιστημη; Την εχουνε χεσμενη.

Τους ζητησε προφανως ο βασιλιας, να κανουν καποια δηλωση.
(Αν ειναι μαγκες στα αληθεια και πολλοι, ας τολμησουν διαδηλωση…)
Μα να φαινεται οτι ειναι ταχα αυθορμητη. Πηγαια.
Να παρουσιαστει σαν πρωτοβουλια απο μερια τους, σπουδαια.
Βλεπετε, οχι δεν μπορουν να πουν. Ο βασιλιας τους εχει στο χερι.
Δεν χρειαζεται για να τα καταλαβει αυτα καποιος να ειναι δα… ξεφτερι.

Ο βασιλιας, γνωριζει κατά βαθος προφανως,
οτι τον στηριζουν τωρα, επειδη… βολευει ο καιρος.
Αν αυριο καποια γκιλοτινα του βασιλια παρει το κεφαλι,
οι κολακες θα πανε στον καινουριο. Όπως και ολοι οι αλλοι.

-Οχι ότι θα κλαψουμε κιολας. Ετσι πεθαινουν οι βασιλιαδες.
Οι οικοδομοι πεφτουν από οικοδομες. Από σκαλωσιες μεγαλες.
Οι ηλεκτρολόγοι χτυπημενοι από καποιο ρευμα… τρελλο.
Και οι επαναστατες, από θανατο… ηρωικο-.

Τι αθλιες στα αληθεια σχεσεις. Τι ντροπη. Τι αηδια.
Αραγε τι λενε στα παιδια τους για την κοινωνια;
Σταματαω όμως καπου εδω. Μην το κανω ελληνικη ταινια.

Και μενει ο Γκριγκόρι Πέρελμαν, μοναχικος να θυμιζει,
τι στα αληθεια στη ζωη αυτή πραγματικά αξιζει.

Ήρθε όμως και πάλι η ώρα για ποίημα-τραγουδι. (Τι τραβατε;
Αλλά να σας πω: Αν δεν σας αρεσει, αλλου να πατε).

Τα περήφανα άλογα του βασιλιά

Ξυπόλητος ο Βασιλιάς γυρνάει στις πολιτείας τα σοκάκια.
Χάρισε όλα του τα αλόγα και έδιωξε τους στρατιώτες.
Τους θιάσους, τους ποιητές, τους μουσικούς, τους κλόουν.
Το κάστρο το εγκατέλειψε. Δεν είχε πια άξιους εχθρούς.

Φίλους καλούς έτσι κι αλλιώς ήξερε πως δεν είχε.
Μονάχα οι αυλοκόλακες. Μα αυτοί ήταν ξιπασμένοι.
Σε ένα σακούλι ταπεινό, τροφής μιας μέρας έβαλε.
Δεν είχε που να πάει. Τράβηξε προς τα δάση.

Οι χωρικοί σκυμμένοι στα χωράφια δεν τον πρόσεξαν.
Άλλωστε από κοντά ποτέ τους δεν τον είχαν δει.
Κάποιοι του δώσανε νερό να πιει και λίγα μήλα.
Ο βασιλιάς τα πήρε και αμίλητος συνέχισε το δρόμο του.

Δεν ξέρω στα αλήθεια γιατί γράφω τούτη την ιστορία.
Έτσι κι αλλιώς ποτέ δεν συμπαθούσα τους βασιλιάδες.
Οι στρατιώτες και οι άλλοι κάπου θα βολευτήκαν.
Τα περήφανα άλογα του βασιλιά άραγε τι να απέγιναν.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…
nikos1789@gmail.com

Ένα Τραγούδι Πονηρό

Νίκος Κουφόπουλος

Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,
νέα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως… αστεία(;)

Γεια σας και παλι φιλοι μου. Παλι εδώ μαζι σας.
Νεα εχω σημερα πολλα προς ενημερωση σας.
Απ’ το χρηματιστηριο, τα νεα είναι χαλια.
Πεσαν΄πολύ οι μετοχες. Αυτό μου το ειπε η Βαλια.
Μια φιλη μου απ΄τα παλια, μην παει αλλου ο νους σας.

Α, μην ξεχασω, νέο καλο εχω για τον παππου σας:
Βρεθηκε λεει το φαρμακο για την αθανασια.
Πειτε το αυτό και στη γιαγια, πειτε το και στη θεια.
Χρονια θα ζουμε ολοι πολλα. Κάθενας οσο θελει.
αρκει μονο μια κουταλια μες στον καφε μας μελι.
Μα θα μου πειτε, τι καφες θα είναι αυτος με μελι;
Ενταξει, αν δε γουσταρετε, εμενα… δε με μέλλει.
Του σπονσορα παραγγελια ηταν το παραπανω.
Μελι παράγει βλεπετε. Και εγω τι άλλο να κανω;

Εδώ την άλλη την κυνηγούν –μας τραγουδαει- οι… μελισσες.
Και εσυ που… δεν την θελησες (Χαχαχαχα…).
Πλακα εχουν οι «εντεχνοι». Γραφουνε ό,τι να ναι.
Αρκει η ριμα να τους βγει. Και ολο καποιοι… τσιμπανε.
Κατσε ρε κοριτσακι μου, να καταλαβω θελω,
Καλοπροαίρετα ρωτω. Πες, κι εγω… πιστευω:
Εχεις μελίσσια; Εισαι βοσκος; Βρεθηκες σε λιβαδια;
Σε δασος αγριο ξαφνικά σε βρηκαν αγρια… βράδια;
Και αντε, στην πεσαν μελισσες.
Το… «κι εσυ που δεν με θελησες»;
Πού διαολο κολλαει;

Χμ… Οκ… Καταλαβα… Αν εχει φραγκα… παει…

Παμε και στα πολιτικα, τα τρεχοντα να δουμε:
Σιγουρα τον ανασχηματισμο, μπροστα μας θα τον βρουμε.
θα αλλαξουνε οι υπουργοι. Ο ενας με τον άλλο.
Ρε μηπως επρεπε κι εγω για βουλευτης να βαλω;
θα ημουνα τωρα στη βουλη, θα ελεγα μαλακιες,
αντι να καθομαι εδώ να γραφω ιστοριες.
Την πατησα. Μου ελαχε αναρχικος να γινω.
Τωρα χωρις αξιωματα να δω τι θα απογινω.
Όμως το χρονο σας μην τρωω, με τα δικα μου άλλο.
Παμε στα νεα γρηγορα. Νέο εχω μεγαλο:

Χωρισε, ειπαν, ο Κλουνει. Εγω δεν το πιστευω.
Μαλλον θα είναι κουτσομπολια. Τα ακουω και αγριευω.
Ελπιζω να είναι ψεματα. Στα δυσκολα που ζουμε,
να μη μας βρει τετοιο κακο. Άλλο πια δε μπορουμε.

Νεα και αλλα εχουμε εν ταχει για να να δουμε.
Βλεπετε, αναγνωστες μας, κανουμε ό,τι μπορουμε,
ώστε εσεις και μονο εσεις, από τους αλλους πρωτοι
να ξερετε τι γινεται σε ολη την Ευρωπη:

Τροχαιο εγινε ατυχημα, προχθες θανατηφορο.
Τρακαρε ένα γιωτα χι με ένα βυτιοφορο.
Σκοτωθηκαν οι οδηγοι, και αλλοι δυο ακομα.
Και άλλος ενας δυστυχως, είναι τωρα σε κωμα.

Τα Ζωδια τωρα φιλοι μου, φουλ ενημερωμενα.
Ξερω τα αστρα να κοιτω, κι αυτά μιλουν σε μενα.
Και τα βιβλια των σοφων όλα εχω διαβασει,
γι΄αυτό οποιος με εμπιστευθει σιγουρα δεν θα χασει.
Οι Λεοντες με τους Σκορπιους, ταιριαζουν μια χαρουλα.
Και οι Τοξοτες σιγουρα καλη είναι παρεουλα.
Οι Διδυμοι ας προσεξουνε, σε περιπετειες μπαινουν.
Τα χερια τους οι Αιγόκεροι προβλεπω να τους δενουν.
Λυση θα βρουνε οι Ιχθυς σε ό,τι τους αγχωνει.
και οσοι δεν μπορεσουνε, ας μην σκεφτουν αγχονη.

Οποιος μια λυση μονο δει, σιγουρα είναι απατη.
Το καλο το παλικαρι, ξερει κι άλλο μονοπατι.

Ξερω κι άλλες παροιμιες, γνωμικα και τετοια κολπα.
θα σας ριξω κανα δυο, και μετα θα παω βολτα:
Αβρακος βρακι δεν ειχε, το βαλε και χεστηκε.
Ο μαλακας παλι ηρθε. Μονος του καλεστηκε.
΄Νταξει αυτό με το μαλακα, το εβγαλα απ΄το μυαλο μου.
Εχω υπ΄οψιν μου όμως έναν, καποιον παλιο γνωστο μου.
Σιγουρα θα συμφωνειτε και εσεις αναμφιβολως
πως οσο ανεβαινει η μαιμου, της φαινεται ο κωλος.

Όμως με τουτα και με αυτά, η ωρα εχει περασει,
στο καφενειο παω ευθυς, να φαω γλυκο κερασι.
Γλυκο ωραιο του κουταλιου, το φτιαχνει η κυρα-Λενη,
και οποιος φαει από αυτό, ποτε του δεν πεθαινει.
Τωρα ομορφα στιχακια, βαζω προς απολαυση σας,
και ποτακι πινω ένα, στη υγεια τη δικη σας:

Ένα τραγούδι…. πονηρό

Λέω να γράψω ένα τραγούδι… «μορφωμένο»,
με λέξεις άγνωστες. Με έννοιες υψηλές.
Ούτε και εγώ τι λέω να μην καταλαβαίνω.
Γελώντας να μου λένε οι φίλοι: Μα τι λες;

Μετά θα βάλω μουσική πολύ «ψαγμένη».
Ακόρντα δύσκολα. Ένατες και μπεμόλ.
Ρυθμό ζεϊμπέκικο με ηλεκτρικές κιθάρες,
και θα τελειώνει με κλαρινα… rock end roll.

Θα είναι της μόδας, εναλλακτικό, και βάλε.
Με νότες πράσινες, κουπλέ οικολογικό.
Και ‘κάνα δυο τσιτάτα απ’ τον Μπακούνιν,
να έχει και κάτι μέσα του, επαναστατικό.

Σε συναυλίες στα νταμάρια θα γυρνάω
και θα δακρύζω, άμα λάχει, στη σκηνή.
Θα είμαι θλιμμένος όσο πρέπει. Αυτά τα ξέρω.

Μου τα έχουν μάθει κάτι φίλοι ηθοποιοί.

Στην τηλεόραση θα βγαίνω κάπως σπάνια,
σε εκπομπές με καλεσμένους σοβαρούς.
Θα πίνουμε ίσως καμιά φορά σαμπάνια,
μα θα βρίζουμε τους άθλιους αστούς.

Θα έχω λεφτά, σπίτι καλό και αμάξι φίνο,
και γκομενάκια θα χτυπάω στη σειρά.
Και κάπου-κάπου θα πηγαίνω στα Εξάρχεια.
Αναρχικός είμαι στο βάθος ρε παιδιά…

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…
nikos1789@gmail.com